

เจอป๊อบก๋า โลต์ลิว/ลิงก์ และ ตะบศีกหนัก

ท่ามกลางความมืดมิดมีเพียงแสงจากไฟฉายในมือซ้ายซึ่งแกว่งขึ้นลงสลับ
ไปมาซีไปเบื้องหน้า สองตาจับจ้องทุกสิ่งที่ยับขยี้ยอื่น เพื่อลั่นโกแปนแสงในมือขวายิง
ลิ่งที่ขวางทางให้หลีกหนีไป

ตั้งแต่วิ่งออกห่างจากรถบัส ชายหนุ่มก็ต้องยกไฟฉายแนบขมับซ้าย เพราะ
แสงสว่างที่เปล่งออกด้านข้างของมันมีรัศมีไม่เกินหนึ่งฟุต หากวางระดับบอกหรือช่วงเอว
ก็จะเห็นเพียงหมอกดำซึ่งชวนให้ผิวหนังรู้สึกเย็นวาบพอสสมควร

‘หรือหมอกพวกนี้เป็นพิษต่อมนุษย์ มิน่าทำไมโลต์ถึงบอกว่า *เสียใจด้วยนะครับ*
ที่รถคันนี้ไม่มีเสื้อเกราะเหลือเลย และพอฉกคิดถึงผู้คนในมิติลับนี้ที่สวมเสื้อเกราะเปล่ง
แสง เขาก็เข้าใจทันควัน ‘แบบนี้ถ้าเจอรถอีกคันต้องหาเสื้อเกราะให้ได้สักตัว ไม่งั้นอาจ
จะตายก่อนถึงเมือง’

ถึงจะคิดแบบนั้น ทว่าเขาคงยอมมองโลต์โกด์บีนสแกนเพลต เพื่อค้นหาเมือง
ที่ว่า เนื่องจากรอบด้านไม่มีแสงสว่างแม้แต่ชนิดเดียวทั้งที่หน้าจะมีแสงเหลือบ้าง

‘หรือว่าพวกที่นำไปก่อนหน้านี้ตายหมดแล้ว’

‘กึซ!’ เสียงกริรร้องของคัทรูดังไล่กวัดมาจากด้านหลัง ตามด้วยเสียงฝีเท้าที่
บ่งบอกว่าอีกฝ่ายเริ่มเคลื่อนที่เร็วขึ้น

ตึกๆๆ เขาเร่งความเร็วของสองเท้าพร้อมกับมองรอยล้อรถที่หลงเหลืออยู่บน

ด้วยศักยภาพร่างกายที่ดีเยี่ยมเขาเลยทิ้งห่างศัตรูที่ไล่หลังออกไปที่ละนิด ทว่าเสียงของพวกแบล็กโกสต์จากเบื้องหน้ากลับชวนให้อยากเปลี่ยนเส้นทาง แต่ก็รู้ว่าหากวิ่งอ้อมมากกว่านี้ ตนอาจหลงทาง จึงกัดฟันมุ่งหน้าต่อไปอย่างไม่ลังเล

หลังจากวิ่งมาเกือบสิบนาที ไฟฉายก็ส่องให้เห็นบางสิ่งที่น่าจะเป็นแบล็กโกสต์ตัวใหญ่ เพียงแต่มันมีขนาดใหญ่มากทำให้แยกแยะยากกว่าเป็นตัวอะไร เขาจึงรีบวิ่งออกไปทางด้านขวา พอเห็นเงาบางสิ่งมาขวางทาง เขาก็ยิงปืนไล่โดยพลัน

“กีซ!!” สิ่งที่คล้ายละอองฝุ่นจับตัวเป็นก้อนกลมๆ มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามสิบเซนติเมตรลอยอยู่เหนือพื้นหนึ่งฟุตร้องเบาๆ

แม้เป็นแสงไม่อาจฆ่ามัน แต่ก็พอขับไล่ให้มันหลบออกจากเส้นทางได้ คริน!! ทว่าเสียงของมันคงไปปลุกเจ้าตัวใหญ่เข้า มันเลยขยับเขยื้อนอย่างกะทันหัน

‘อ้าว! สรุปว่าผมไปแก๊งลูกคุณเข้าหรือ ขอโทษด้วยนะพี่ชาย’

ถึงในใจจะนึกอย่างขบขัน ทว่าสองเท้าต้องรีบติดตัวขึ้น เพื่อหลบบางสิ่งที่แหวกอากาศมาจากด้านหลังได้อย่างหวุดหวิด

ฟ้าว!! ครั้นสองเท้าเหยียบลงบนสิ่งที่สะบัดมา เขาก็วิ่งต่อไปตามสิ่งที่คล้ายทางสู่ร่างของศัตรูที่ส่งเสียงก้ำข

‘แหม แก้วผมเบาขนาดนี้คงไม่ทำให้พี่ชายเจ็บขนาดต้องชูหรือก้ม’

คริน!! จูๆ ร่างของแบล็กโกสต์ที่นอนอยู่ก็ขยับขึ้น ทำให้เขาเกือบจะเสียการทรงตัว

‘นั่นแน่ คิดว่าผมจะล้มง่ายๆ รี’ เขายืมขำพร้อมใช้สองเท้าวิ่งต่อไป ส่วนแสงจากบีมเทอร์ซกลับไม่สามารถส่องถูกร่างของมันที่ปล่อยละอองดำออกมา พอลองยิงกระสุนไปนัดหนึ่งก็พบว่ามันหายไปก่อนจะกระทบถูกเป้าหมาย ‘อืม ต้องเผ่นอย่างเดียวนะ’

พอวิ่งฝ่าหมอกดำที่หนาแน่นกว่าปกติมาไกลเกือบหกเมตรก็ถึงบริเวณศีรษะของมัน เขารีบใช้สองเท้าถีบตัวออกไปเบื้องหน้า พรึบตานั้นก็สังเกตเห็นดวงแสงเล็กๆ บนโลดโก้ด

‘ที่นั่นต้องมีอะไรเหลืออยู่แน่นอน ต้องรีบไปโดยด่วน’

ตุบ! พอสองเท้าเหยียบถูกพื้นก็พุ่งไปยังเป้าหมายทันควัน

โครม! มีเสียงดังขึ้นจากจุดที่เคยอยู่เมื่อวินาทีก่อน บ่งบอกว่าแบล็กโกสต์ที่โดน

เหยียบศีรษะคงจะโกรธจัด แกรมมันยังวิ่งไล่กวตมาจนเกิดเสียงดังตึงๆ

ถึงอยากจะทำเล่นกับสหายใหม่ที่วิ่งตามมา แต่เขาก็รู้ว่าตนไม่มีทุนรอนพอ จึงทำได้แต่วิ่งหน้าตั้งต่อไป

“โฮก!!!” ศัตรูคารมดังก้อง

‘รู้หน้าว่าอยากให้เล่นด้วย เอาไว้ผมติดอาวุธครบมือเมื่อไหร่จะสละเวลาสนุกด้วย ลักวิสองวินะ’

แม้สถานการณ์ด้านหลังจะไม่สู้ดี ทว่าด้านหน้าก็ไม่ได้ชวนให้หายใจทั่วท้อง เพราะมีแบล็กโกสต์ขนาดตัวหนึ่งถึงสามเมตรคอยขวางตามรายทาง

วูบ! เขาก็มึนศีรษะหลบแขนของแบล็กโกสต์รูปร่างคล้ายมนุษย์ แล้วบรรจงยิงแสงใส่ปากของมันไปหนึ่งนัดให้ร้องกึกเบาๆ

‘ปืนกระบอกเล็กแบบนี้ยิงตัวอะไรก็ไม่ตายเลยแฮะ’ เขานึกถึงกับของที่เก็บมาได้ ‘หรือว่าเราจะเจอของซำรูดเข้าเนีย ฮ่าๆ’

ชายหนุ่มได้แต่วิ่งพลางหลบหลีกอย่างสนุกสนาน แต่ก็ยังตระหนกว่าหากพลาดทำเสียก็ให้ศัตรูแถวนี้ เขาก็อาจจะถึงแก่ความตายได้

หลังวิ่งสุดฝีเท้าอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็เห็นแสงสว่าง จึงพุ่งตัวไปยังแสงนั้นทันที

ต๊บบ!! สองเท้าเหยียบลงบนพื้นดินแห่งกรุงไม่มีแม่แต่ต้นหญ้า มือขวากวัดแกว่งปืนแสงยิงใส่พวกแบล็กโกสต์ตัวเล็กตัวน้อยที่พุ่งเข้ามา ส่วนแผ่นหลังแนบกับหลังคารถบัสที่ล่อมมาด้านนี้

“กึช!” แบล็กโกสต์ที่พุ่งเข้ามาลั่นโตนแสงจากรถบัส แสงจากกระบอกปืนจึงทะลุผิวหนังของพวกมันได้ ขนาดเจ้าตัวที่คล้ายก้อนละอองฝุ่นยังถึงขั้นแตกสลายไปด้วยกระสุนแสงเพียงนัดเดียว

ต๊บบ! พวกศัตรูตัวสูงไม่เกินสามเมตรต่างพุ่งถอยไปโดยพลัน ทว่าเสียงฝีเท้าและเสียงร้องของพวกมันบ่งบอกว่ายังวนเวียนอยู่รอบรถบัสที่เบ่งแสงไปไกลเกือบห้าเมตร

“แยกๆ” เขาต้องหลบหายใจครู่หนึ่ง เพราะเมื่อก็วิ่งมาสุดกำลัง ‘ต้องรีบขับรถหนีก่อนเจ้าตัวใหญ่กว่านี้จะมา’

ขณะที่กำลังจะผลักรถบัสขึ้น ก็มีเสียงดังต๊บบๆ ดังขึ้นด้านหลัง เขาจึงกระโจนไปด้านขวาโดยไว

โครม!! ศีรษะของแบล็กโกสต์ที่มีลักษณะคล้ายสิงโตสูงห้าเมตรกระแทกใส่

หลังการถนุญบนี้

ครี๊ด!! รถบัสโถลไปตามแรงปะทะโกลเกือบสปีดเมตร

วูบ!! มีหมอกดำโหลทะลักเข้ามายังพื้นที่ที่เคยมีแสงสว่าง ห้อมล้อมร่างของเขาไว้ จากนั้นเหล่าแบล็กโกลสต์ที่กำลังรือเหยื่อเช่นเขาก็พากันส่งเสียงร้องดังระงม

‘วิ่งต่อไปก็ตาย ยังไงต้องดูก่อนว่าในรถมีอะไรบ้าง’ เขาตัดสินใจอย่างระมัดระวัง เพราะหากมุ่งหน้าต่อไปโดยไม่มีความรู้ที่ดีกว่านี้ก็ไม่ต่างจากการไปรณหาที่ตาย

พุบ!! เขาดีดร่างพุ่งไปตามฝุ่นดินที่ลอยขึ้นเพราะรถบัสที่โถลไปกับพื้น

เพียงชั่วอึดใจก็มาประชิดรถบัส ทว่าแสงสว่างจากเกราะของตัวรถเริ่มสลัวลง บ่งบอกว่าเขามีเวลาจำกัด ทว่าก่อนที่จะได้เข้าไปสำรวจด้านใน เจ้าสิงโตยักษ์ตัวดำเมี่ยมกลับหันหน้ามาพาดเท้าหน้าขวาใส่เขา

เมธัสกระโจนหลบไปด้านขวาพร้อมเพ่งมองผ่านกระจกหน้ารถเพื่อหาอาวุธสักชิ้น แต่กลับเห็นเพียงกระเป๋ายามและกระเป๋าต่างๆ ที่ต้องเสียเวลาเปิด ซึ่งศัตรูคงไม่เจตนาให้เขาค้นอาวุธออกมาสู้กับมันเป็นแน่

‘เฮ้ นั่นระเบิดนี่นา’

ห่างจากท้องรถเพียงเล็กน้อย มีระเบิดสองลูกอยู่ใกล้กับโล่ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างหนึ่งเมตรยาวสองเมตรอันหนึ่งที่อยู่บนพื้น รอบด้านยังมีตาบหักและเป็นที่ล่ำลือองจอนไม่น่าจะใช้งานได้

ฟ้าว!! สิงโตยักษ์อ้าปากกว้างคล้ายตั้งใจจะขย้ำเขา

“ช้าแบบนี้ไม่ได้กินผมหรอก”

โครม!! เมธัสวิ่งลอดใต้ท้องของศัตรู ทำให้มันงับดินเข้าไปเต็มปากเต็มคำ

“ถ้าอ้อมแล้วจะกลับไปก่อนก็ได้นะ ฮ่าๆ”

เขาหัวเราะพลางวิ่งผ่านเท้าหลังของศัตรู มือซ้ายปล่อยกระบอกไฟฉายหวังจะคว่ำระเบิด แต่กลับมีมือซ้ายที่มีเล็บยาวสีเล็บฟุ้งผ่าแสงสว่างเข้ามาหมายจะจับมือเขา ชายหนุ่มจึงต้องรีบชักมือกลับ ส่วนมือขวาลั่นไถยยิงใส่มือของแบล็กโกลสต์ให้หกดกลับไป

หมับ! พอมือซ้ายคว่ำระเบิดสองลูกได้ เขาก็หันไปมองศัตรูที่กำลังพุ่งเข้ามาพร้อมอ้าปากกว้าง

“ผมเลี้ยงของหวานสองลูกให้ก็แล้วกัน”

กรีก! เขาทิ้งปืนในมือขวาเพื่อดึงสลักระเบิดแล้วปาใส่ปากของศัตรูอย่างแม่นยำ

ขณะเดียวกันสองเท้าก็เตรียมดีดว่างกลับไปหารถบั๊ต

หมับ!! ทว่าเท้าขวากลับโดนบางสิ่งจับไว้ พอชำเลืองมองไปก็เห็นมือของศัตรูตัวเดิมที่ซ่องอืดระเข้ามาในแสงสว่าง มันคล้ายหวัะโหลกที่มีเข้าตาสามแก้ว อ้าปากพร้อมแลลื่นใส่เขา

ก่อนที่จะทันใช้เท้าซ้ายเตะศึระมัน กลับมีความมืดพุ่งเข้ามากลืนเขาไปทั้งร่าง จากนั้นลื่นสากๆ เย็นยะเยือกก็ดันร่างของเขาไว้

และที่ชั่วร้ายสุดๆ คือเจ้าตัวหวัะโหลกสามตาดันติดเข้ามาด้วย มันเริ่มขยับร่างเข้ามาเรื่อยๆ พอชายหนุ่มใช้มือซ้ายหยิบบีมทอร์ชส่งไปยังช่วงเอว ก็เห็นแบล็กโกลด์หวัะโหลกสามตากำลังอ้าปากคล้ายจะเข้ามาขย้ำคอเขา

‘เฮ้ย! เจอสิงโตกินแล้ว ยังต้องมาเจอกะโหลกสามตากินซ้ำอีกเหรอ!!’

หมับ! มือขวากว้าป็นที่ห้อยอยู่กับเวฟลิงก์ แล้วยัดปากกระบอกปืนสั้นใส่ปากของเจ้ากะโหลกสามตา

“เฮ้อ เหนื่อยไปกินก่อน” นิ้วชี้มือขวาลั่นไถ่ระรัว

วิ้งๆๆ มีแสงสว่างวูบวาบออกมาจากดวงตาทั้งสามของศัตรู

“กึช!!!” มันส่งเสียงโหยหวนก่อนจะหยุดชะงักทั้งร่างนอนทับเขา

แม้วิกฤตหนึ่งจะจบลง ทว่าอีกวิกฤตกลับตามมา นั่นคือเจ้าสิงโตยักษ์ที่หน้าจะกำลังยกศึระขึ้นกลางกระดก ลื่นทำท่าจะกลืนเขาลงท้อง

ส่วนละอองสีดำที่แผ่ออกมาร่างของศัตรูก็เริ่มแทรกเข้าสู่ร่าง ทำให้เขาเกิดอาการชาและหมดเรี่ยวแรงที่ละนิด

วูบ!! ตัวเลขแจ๊งพลังไลต์บนสแกนเพลตเริ่มลดลงจนเหลือเพียงหนึ่งหมื่นเศษเท่านั้น

‘ระเบิดเอ้ย ช่วยระเบิดแรงๆ ด้วยเถอะ’ ตอนนั้นเขาได้แต่ภาวนาว่า อารูธชั้นสุดท้ายจะช่วยให้ตนรอด

บรีม!! เกิดแสงสว่างเจิดจ้าจนแสบตาตามด้วยเสียงร้องโหยหวนของศัตรูดังสะท้อนแก้วหู

จากนั้นเขาก็รู้สึกว่าร่างชวนเซ เกิดแรงสั่นสะเทือนดังตึง และพอมหันตัวไปก็เห็นแสงสว่างออกมาจากปากของศัตรูที่ละอองแสงสีดำเริ่มสลายไปที่ละนิด เขาจึงรีบดันปากของสิงโตยักษ์ แล้วออกไปด้านนอก

ดับ! ชายหนุ่มถึงกับทรุดเข่าลงกับพื้น เพราะรู้สึกเหนื่อยแสนสาหัส ทว่านี่ไม่ใช่เวลาพัก เพราะมีเสียงฝีเท้าตังตังๆ เว่วมาแต่ไกล บ่งบอกว่ายังมีตัวแบบเจ้าสิงโตยักษ์ ด้านหลังห้วงเขมือนเขาอยู่อีก อีกทั้งหากแสงจากรถบัสดับลง เขาคงกลายเป็นอาหารจานด่วนให้ฝูงแบล็กโกสต์ตัวเล็กตัวน้อยแถวนี้

ซูด!!! เขาสุดลมหายใจให้เต็มปอด มือซ้ายยันพื้นพาร่างลุกขึ้น แล้วเดินเข้าไปสำรวจรถในขณะที่ยังมีโอกาส

วูบ!! แสงสว่างรอบด้านสลับลงเร็วยิ่งกว่ารถบัสคันก่อนหน้าเสียอีก หากเข้าไปค้นหาสิ่งของ เขาอาจจะต้องสิ้นชีพเพราะเจ้าแบล็กโกสต์ตัวใหญ่ที่ตอนนี้น่าจะอยู่ห่างไม่มากนัก

‘เฮ้อ คงต้องวิ่งเอาเองสินะ’

ชายหนุ่มเตรียมตัวออกวิ่งอีกครั้ง ทว่าขณะที่เดินผ่านท้ายรถกลับเหลือบเห็นบางสิ่งคล้ายมอเตอร์ไซค์ถูกคล้องอยู่กับโซ่และล็อกด้วยแม่กุญแจถึงสามตัว

‘มันจะยังใช้งานได้ไหม...เอ๊ะ! มีกุญแจรถเสียบคาไว้ด้วย งั้นลองดีกว่า’

เม็ซส์ใช้สองมือบิดแม่กุญแจทั้งสาม ซึ่งออกแรงนิดหน่อยก็หักมันได้ไม่ยาก พอวางมอเตอร์ไซค์ลงบนพื้นก็รีบดึงปลั๊กมาเสียบเข้ากับเวฟลิงก์

เวบ! มีหน้าจอบานหนึ่งปรากฏขึ้นที่เวฟลิงก์

พาหนะ	รุ่น	เชื้อเพลิง	ความเร็วสูงสุด (กิโลเมตรต่อชั่วโมง)	ความสมบูรณ์
ไบก์ไลต์	มูเลอร์	20/20	140	65%

ได้ตารางมีภาพโครงสร้างไบก์ไลต์ ซึ่งบางส่วนกะพริบแสงสีแดง

‘เฮ้ย! ไม่ใช่ว่าพอขับไปแบบๆ จะหยุดเอาตื้อๆ อีกนะ’

ถึงจะรู้ว่าเสียงมอเตอร์ไซค์คว่ำระหว่างทาง ทว่าตอนนี้เขาไม่มีทางเลือก จึงต้องปิดคันเร่ง

บรีนน!! เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นเบาๆ พร้อมกับแสงสว่างจากตัวรถที่แผรัศมีไปรอบด้านประมาณสามเมตร

ชายหนุ่มขึ้นขี่ไบก์ไลต์ที่มีไฟหน้าสว่างจ้าไปได้ไกลถึงสิบเมตร ทำให้เห็นฝูงแบล็กโกสต์ที่สูงไม่เกินสองเมตรจำนวนหนึ่ง ส่วนพวกที่คล้ายละอองฝุ่นบางตัวก็สลายไป

บางตัวก็หลบทางแสงอย่างเร่งร้อน

“เฮ้! ขอทางหน่อยสิ”

เมื่อไม่มีใครเปิดทาง เขาจึงลองยิงปืนแสงใส พวกมันร้องก็ซบๆ ก่อนจะหนีไป ขณะที่หนีก็ยินดี กลับมีเสียงผีเก้าตั้งจากด้านหลัง ทำให้รอยยิ้มของชายหนุ่มสลายไปทันควัน

“เข้าไม่ได้แล้ว”

สิ้นความคิดเขาก็รีบขับไปก็โหดไปตามรอยล้อรถ บางครั้งก็ต้องยกล้อเหยียบร่างของแบล็กโกสต์ที่พุ่งเข้ามาขวางทาง บางครั้งก็ต้องสโหดหลบทางหรือขาของพวกแบล็กโกสต์ตัวโตที่เหวี่ยงเข้ามา และบางครั้งก็ต้องวิ่งลอดใต้ร่างของศัตรู

“ไปๆ มาๆ ก็สนุกดีแฮะ...โอ้! เจอพวกที่น่าอยู่ด้านหน้าแล้ว”

วู้ง! บนโลตได้มีแสงสีขาวยลิบกว่าจุดกระจุกกันอยู่ห่างไปไม่มากนัก เขาจึงเร่งเครื่องเต็มที เพราะมีเสียงตะโกนดังแว่วมาเรื่อยๆ จนพอจะจับใจความได้บ้าง

“เฮ้!! รีบถนรถขึ้นเร็วๆ ฉันจะต้านศัตรูไม่ไหวแล้วนะ” หญิงสาวคนหนึ่งเอ่ยด้วยภาษาโลกใหม่

“ข้าจะแลกชีวิตกับเจ้าแมงมุมตัวนี้เอง ยาก!!!” มีเสียงหัวเราะของบุรุษหนุ่มตามด้วยเสียงดังบรีม

‘ผู้เล่นรี’ เขาไตร่ตรอง ‘ควรช่วยหรือควรทิ้ง...ไม่สิ! สภาพผมตอนนี้ควรต้องใช้วิธีนำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า ให้พวกนี้พาทางไปยังเมืองใกล้ๆ แล้วค่อยซึ่งจะดีกว่า’

เมื่อตัดสินใจเสร็จก็เร่งความเร็วพุ่งผ่านฝูงแบล็กโกสต์น้อยใหญ่ พอเข้าสู่เขตแสงสว่างก็เห็นนครบลูมหนึ่งอยู่ห่างจากรถบัสถึกกว่าไม่มากนัก เหล่านครบกำลังพยายามต่อสู้กับแบล็กโกสต์อย่างสุดความสามารถ อีกมุมหนึ่งที่ห่างไปมีเงาของแมงมุมยักษ์ตัวหนึ่งกำลังขยับเข้าไปในหมอกสีดำ สภาพคล้ายจะได้รับบาดเจ็บสาหัส

พริบตาที่นั้นพวกผู้เล่นที่มีถึงสิบห้าคนต่างก็เผยสีหน้าตกใจ

ในเวลาเดียวกันชายหนุ่มก็เห็นแบล็กโกสต์รูปร่างคล้ายจิ้งจอกสามเมตรกำลังจะกระโดดเข้าไปใส่บุรุษผมสีฟ้ายาวประบาศคนหนึ่ง เขาจึงขับไปก็โหดพุ่งใส่จิ้งจอกดำ โดยก่อนที่จะชนก็รีบถอยปลีก แล้วกระโจนไปยังรถบัสถึก

ตึง!! จิ้งจอกดำโดนมอเตอร์ไซค์ชนจนล้มลงไปนอนดินกับพื้น ก่อนจะถูกผู้เล่นชายผมสั้นสีดำที่อยู่ใกล้ยกดาบแสงที่ยาวเกือบสามเมตรฟันขาดเป็นสองท่อน

ดับ!! หลังสองเท้าเหยียบบนรถบัส ชายหนุ่มก็หมุนตัวจับปืนยิงใส่แบล็กโกสต์ ตัวเล็กที่อยู่ตามริมหมอกดำให้ถอยไป

เนื่องจากเขายังไม่รู้ว่ามีมตินี้ใช้ภาษาอะไรในการสื่อสาร และจะเผยตัวว่าเป็นผู้เล่นก็ได้ ไม่งั้นอาจจะโดนรุมกินโต๊ะ เขาจึงกระโดดลงไปตรงหลังคา แล้วรถบัสขึ้นสู่จุดแรง

ติง!!! ล้อรถกระแทกพื้น แล้วล่าช้าไปมาสองสามครั้งก่อนจะหยุดนิ่ง

คนรอบข้างคล้ายจะตะลึงจนลืมนึกว่าควรมีคนขึ้นไปจับรถ เขาจึงรีบวิ่งไปที่หนึ่งคนขับ เสียบปลั๊กของเวฟลิงก์ พอเห็นว่าสภาพยังใช้งานได้ดีก็ยกมือซ้ายไปนอกหน้าต่างกวักเรียกคนทั้งหมด

พวกผู้เล่นที่คล้ายจะเพิ่งตื่นจากภวังค์ต่างกระโดดขึ้นมานบนหลังคารถ ยิงปืนแสงฆ่าพวกแบล็กโกสต์อย่างต่อเนื่อง บ้างก็กระโจนเข้ามาเกาะที่จับด้านข้างรถ เพื่อกราดยิงศัตรูที่พุ่งเข้ามาไม่ขาดสาย

เมื่อเห็นว่าผู้โดยสารขึ้นจนครบ คนขับรถบัสจำเป็นแบบเขาก็เหยียบคันเร่งให้รถแล่นไปด้วยความเร็วสูงสุด

ติก! บุรุษนัยน์ตาสีฟ้า ผมสีฟ้ายาวประป่า หน้าตาสัตว์ชื่อ สูงหนึ่งร้อยแปดสิบ เซนติเมตร เข้ามาในรถด้วยสภาพเหนื่อยล้า เดินมานั่งอยู่ที่เบาะขวา

“คุณเป็นใคร ทำไมขับไปก็โลดของพวกพ้องเราได้” บุรุษผมฟ้าเอ่ยเสียงเครียด เมธัสแสวงฟังไม่รู้เรื่องแล้วตั้งใจขับรถต่อไป ปล่อยให้ผู้ถามจับจ้องด้วยสายตาสงสัย พอชำเลื่องมองกระจกหน้าก็เห็นผู้เล่นคนอื่นๆ ที่ทยอยเข้ามาในตัวรถบัส เริ่มจับกลุ่มปรึกษากันด้วยภาษาโลกใหม่

“หมอนี่ไม่ตอบ สงสัยจะเป็นสัตว์อสูรของมิติโลด! แกมมีพลังตั้ง 99,999 โลด! จัดว่าเป็นตัวอันตรายนำดู เอายังไงดีนายกอง” บุรุษผมแดงเอ่ยเสียงเย็นชา

“แต่ตัวแบบนี้ อาจจะเป็นพวกพเนจรของจริง” บุรุษผมสั้นสีดาที่หน้าจะเป็นนายกองเอ่ยอย่างสุขุม “อย่าไปสนใจเลย รีบไปขอขับรถเองจะดีกว่า ปานนี้ไม่รู้ว่ามีหัวหน้าจะไปถึงเมืองหรือยัง”

“อืม แต่ปกติพวกสัตว์อสูรพเนจรยิ่งเก่งยิ่งหยิ่ง ไม่ฟังคำขอของใครง่าย ๆ นะ” บุรุษผมฟ้ากล่าวด้วยความไม่มั่นใจ “หากสัตว์อสูรตนนี้เป็นแบบนี้ พวกเราควรทำยังไงดีล่ะ”

“ไม่ฟังก็ยังมีหนังสือเลย ใครหยิบอาวุธปกติมาบ้าง” บรูซผมแดงบอก

เมธัสต้องลอบกลับน้ำลายไปอีกใหญ่ ‘ถ้ายังแกลังโง่ต่อไป คงได้ตายจริงแน่ๆ’

“ฉันนี่” สตริหน้าต่าน่ารักผมสีชมพูยาวประป่า นัยน์ตาสีชมพู สูงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร รูปร่างค่อนข้างดีเอ่ยขึ้น “แต่จะให้จัดการจริงหรือ หัวหน้าย้ามาว่าอย่าฆ่าสัตว์อสูรประเภทมนุษย์ไม่ใช่หรือไง”

“ให้ผมลองเจรจาดูได้ไหมนายกอง อย่างน้อยเขาก็ช่วยชีวิตผมไว้นะ” บรูซผมแดงฟ้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงวิงวอน

“โอ้!! รู้ว่าคุณคนแบบนี้ต้องเจริญแน่นอน” เมธัสยินดีที่เลือกทางถูก

“ได้ แต่ถ้ามันไม่รับฟังก็ยิงปืนชู้ แล้วไล่ให้มันลงไปจากรถ” นายกองเอ่ยเสียงเข้ม

“ขอโทษนะครับ” บรูซผมฟ้าเปลี่ยนมาใช้ภาษาสัตว์อสูร “ผมไม่รู้ว่าคุณจะยอมฟังคำขอของเรามั้ย แต่ตอนนี้พวกเรากำลังรีบ หากไปตามเส้นทางนั้นน่าจะอ้อมเกินไป ขอให้ผมเป็นคนขับเองได้มั้ย”

เมธัสไม่ตอบวจา แต่ดึงปลั๊กออกจากพวงมาลัยแล้วลุกไปนั่งเบาะหลัง ปล่อยให้บรูซผมฟ้าพุ่งเข้ามาจับพวงมาลัยแล้วขับต่อไป โดยตั้งใจมองแว่นตาข้างเดียวซึ่งขาแฉ่งเป็นตลับสี่ขาติดอยู่ที่หูขวา บริเวณด้านล่างของตลับมีสายไฟเวเพลิงก็ติดเอาไว้

“นี่คงเป็นเครื่องมือของมิตินี้สินะ คนอื่นก็มีใช้กันหมดเลยแฮะ”

พวกผู้ล่นลั่นมีท่าทีโล่งอก หญิงสาวผมชมพูเก็บปืนลูกไม้ใส่ซองหนังข้างเอวแล้วมองเขาจนตาค้าง

“หล่ออะไรขนาดนี้ แถมยังล้ำสุดๆ”

“ผู้ดูแลมันจะสร้างสัตว์อสูรให้หล่อเวอร์ไปทำซากอะไรพะ” บรูซผมแดงเอ่ยแบบแข็งๆ

“หล่อแบบนี้ต้องเข้าตารองหัวหน้าแน่ๆ” บรูซผมฟ้าพูดด้วยความเหนือใจ

“ว้าย! ถ้าที่คาร์ลเจอเขาละก็ ฉันคิดไม่ออกเลยว่าจะเป็นอย่างไง” สตริผมสีชมพูยาวประป่าเอ่ยเสียงหวาน

แม้จะยังบ่นหน้าเฉื่อยชาทำเป็นไม่สนใจ ทว่าในใจกลับลอบตะลึง

‘เฮ้ย! ทำไมชื่อของเพื่อนเก่าถึงโผล่มาได้ละ ไม่นะ!! คาร์ล...’

เขานึกถึงบรูซหนุ่มใบหน้าหล่อเหลา ทว่ากลับมีรสนิยมิพิเศษ ซึ่งเคยทำเขาแทบ

ซ็อกตายไปครึ่งหนึ่งแล้ว

‘เดี๋ยวก่อนสิ! ถ้าคาร์ลอยู่ที่นั่น ถ้างั้นลิลลี่ก็มีสิทธิ์ที่จะ...’

เขายังไม่ทันจะคิดอะไรต่อ คนขับรถก็หันมาพูดว่า “อีกห้าร้อยเมตรจะถึงเซตรัคมีแสงกำแพงเมืองแล้ว ทั้งหมดเตรียมอาวุธเร็วเข้า”

เม็กซ์มองไปยังโลตัสก็อดส์จึงพบว่า ที่มุมหนึ่งเปล่งแสงสีทองเจิดจ้าขึ้นเรื่อยๆ แถมนั้นยังมีกลุ่มแสงสีขาวกระจุกอยู่รอบๆ แสงสีทอง และถ้ามองบริเวณตรงกลางจะพบว่ารอบตัวเขามีแสงอยู่สิบห้าจุด เท่ากับจำนวนคนบนรถคันนี้

สตรีผมชมพูเดินเข้ามาด้วยท่าที่ขวยเขิน

“คือว่า คุณมีอาวุธอะไรอื่นอีกไหม”

เม็กซ์งยหน้ามองเธอด้วยสายตาเรียบนิ่งแล้วส่ายหน้าไปมา ทำตัวให้ดูเป็นคนพูดน้อย จะได้ไม่โดนจับผิดได้ง่ายๆ หญิงสาวมองไปยังเพื่อนพ้องที่มีสีหน้าสงสัย ก่อนจะหยิบลูกเต๋าออกมาสอดผ่านสแกนเฟลต เปลี่ยนมันเป็นปืนนาซูก้ากระบอกหนึ่ง

‘หา!!! แบบนี้แปลว่าพวกลูกเต๋าทิ้งอยู่ในกระเป๋าย่อมต้องมีอาวุธดีๆ ปะปนอยู่ด้วยสินะ’

ทันใดนั้นคำพูดของโลตัสก็ผุดขึ้นมาในหัว *เสียวใจด้วยนะครับที่รถคันนี้ไม่มีเล็เกราะเหลือเลย*

‘ใช่!! ผู้ดูแลแค่บอกว่าไม่มีเล็เกราะ แต่ไม่ได้บอกว่าไม่มีอาวุธชิ้นอื่น...โธ! โลตัสอุตส่าห์สอนเรื่องเกี่ยวกับสแกนเฟลตแล้วแท้ๆ ทำไมผมถึงไม่จุกคิดนะ’

ชายหนุ่มอยากจะทำหน้าไปซุกดินหนีด้วยความอาย แต่ก็ต้องบ่นหน้าเฉยๆ มองปืนนาซูก้าที่สตรีผมชมพูส่งมาให้

“คือว่า มันยังไม่ได้เติมพลังโลตัส ถ้าเป็นไปได้ก็เชิญไปตามสะดวกนะคะ” เธอยิ้มอย่างซัดเขิน

เม็กซ์พยักหน้าแล้วรับอาวุธจากหญิงสาวที่มีสีหน้าดีใจ ในขณะที่พวกผู้เล่นหนุ่มคนอื่นๆ ต่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก รวากับว่าอาวุธเหล่านี้ไม่มีค่าในสายตา

วีน! หน้าจอบานหนึ่งปรากฏขึ้นที่เวพลิงก์

อาวุธ	รุ่น	พลังทำลาย	ระยะไกลสุด (เมตร)	อัตรายิง (นัดต่อวินาที)	กระสุน
ปืนนาซูก้า	เบรกเฮด	15,000	300	1	0/4

ถึงพลังทำลายล้างจะสูง ทว่าก็ดูดพลังโลดไปใช้เยอะด้วยเช่นกัน

เปรี๊ยะ!! แซด!! เสียงต้อสู้เริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ บ่งบอกถึงแนวรบที่กระจายเป็นวงกว้างบริเวณรอบเมือง

ตัง!! ตอนนี้รถฟงชนพวกแบล็กโกสต์ตัวเล็กเป็นว่าเล่น ผู้คนทั้งหมดมีสีหน้าเคร่งเครียด ต่างจับที่หนึ่งหรือราวจับของตัวรถอย่างมั่นคง

‘ต้นสู่มเกิดผิดที่ผิดเวลาจริงๆ’

เมื่อเข้าสู่พื้นที่ที่มีแสงสว่างสาดส่อง ก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังตั้งแนวป้องกันอยู่ใกล้กำแพงเมืองที่สูงประมาณห้าเมตร มีปืนใหญ่ตั้งอยู่ตามกำแพง คอยยิงลำแสงโจมตีฝูงแบล็กโกสต์ตัวใหญ่ ส่วนบนพื้นรอบนอกมีนักรบหลายกลุ่มคอยต้อสู้อย่างบ้าระห่ำโดยไม่มีท่าทีหวาดกลัวว่าจะโดนลูกหลงจากปืนแสงของพวกเขา

“เฮ้ย!! ด้านซ้ายมีบิกเดมอนนำฝูงบิกบีสต์วิ่งมา!!” บุรุษที่อยู่ท้ายรถตะโกนบอกพอมองไปทางซ้ายก็เห็นแบล็กโกสต์ร่างมนุษย์ยักษ์สูงประมาณสิบสามเมตรมีมือสี่ข้าง ปรี่เข้ามาพร้อมกับแบล็กโกสต์ร่างสัตว์สูงไม่เกินเจ็ดเมตรอีกจำนวนหนึ่ง หมายถึงโล่เกราะของพวกเขา

เพลิง!! เขาใช้มือซ้ายหุบกระจกที่รั่วให้แตกออก แล้วใช้ปืนนาซูก้าที่เพิ่งจะสะสมพลังพอยิงเพียงนัดเดียว เล็งไปยังเข้าซ้ายของบิกเดมอน

แซด!!! กระสุนแสงขนาดเท่าลูกบอลพุ่งทะลวงเข้าซ้ายของเป้าหมายอย่างแม่นยำ

“โฮก!!!” บิกเดมอนล้มลงไปทางซ้ายทับร่างของพวกเขาแบล็กโกสต์ที่วิ่งนำหน้าหลายตัวจนเกิดเสียงดังตึง ส่วนพวกที่วิ่งตามหลังมาก็สะดุดทกล้มไปตามๆ กัน

‘แรงใช้ได้เลยแฮะ’ เขามองปืนนาซูก้าในมือ ก่อนจะปลดปืนสั้นทิ้งลงบนพื้นรถ ‘ลาขาดเจ้ากระบอกเล็ก’

“เยี่ยมมากพรรคพวก!!” คนขับรถเอ่ยชมพลางเหยียบคันเร่งจนมิด

ครืด!! รถแล่นผ่านแนวรับของกลุ่มนักรบที่ตั้งปืนใหญ่แสงระดมยิงใส่พวกแบล็กโกสต์ โดยมีนักรบผแดงคนหนึ่งวิ่งนำกลุ่มนักรบหกคนพุ่งไปหาบิกเดมอนที่

กำลังจะลุกขึ้นมา

เอียด!!! พอรถบัสมาจอดข้างกำแพง ชายวัยสิบเก้าปีที่ยืนกุมกำแพงเมืองก็ร้องตะโกน

“พวกเจ้ารีบไปยังประตูทิศเหนือเร็วเข้า กลุ่มของพวกเจ้ากำลังตั้งรับอยู่ที่นั่น”
ครี๊ด!! รถบัสแล่นไปตามแนวกำแพง ทำให้เมธัสมีโอกาสดูได้ชมสนามรบของมิตินี้ไปในตัว

“ที่แท้พวกอาวุธล้ำแสงไลท์ มันไม่ทำร้ายพวกเดียวกันเอง แบบนี้แนวหลังก็สามารถยิงสนับสนุนแนวหน้าได้ตลอดเวลาเลยสินะ”

เขาลังเกิดวิธีการต่อสู้เฉพาะตัวของนักรบในมิตินี้

บนพื้นดินหน้ากำแพงห่างไปประมาณห้าสิบลเมตร มีนักรบอยู่สามกลุ่ม กลุ่มแรกถือโล่สร้างแสงป้องกันการโจมตี กลุ่มที่สองจะใช้ดาบแสงคอยฟาดฟัน หากเหนื่อยก็จะหนีกลับมาอยู่หลังโล่ ส่วนกลุ่มที่สามจะใช้ปืนแสงหรือธนูคอยยิงสนับสนุนจากด้านหลังหรือไม่ก็จากบนกำแพงเมือง เพื่อให้พวกใช้ดาบถอยกลับมาพักผ่อน

“หากเราจะออกเดินทางไปปิดประตูมิติของที่นี่ คงต้องสร้างกลุ่มของตัวเองโดยไม่พึ่งพาพวกผู้เล่นด้วยกัน ไม่งั้นหากพลาดแล้วพวกคาร์ลกลายเป็นคนปิดประตูแทนเราจะได้ปีกแน่ๆ”

แน่นอนว่านี่คือความคิดหลัก ส่วนความคิดรองลงมาคือ เขากลัวว่าจะไม่ได้หลับได้นอน เพราะต้องคอยระวังเพื่อนร่วมกลุ่มแอบย่องมาหาทุกคำเค็น

“หัวหน้าอยู่ตรงนั้นไง!!”

เมธัสรีบมองหาหัวหน้าของผู้เล่นกลุ่มนี้ และพอเห็นความงามสะดุดตาของสาวผมแดงเพลิง เขาก็ลอบโผล่อกและนี่ก็ยินดีที่ได้พบเธออีกครั้ง

‘ลิลลี่ยังอยู่รอดปลอดภัยดีหรือไม่’

หัวหน้ากองทหารรับจ้างลิลลี่ เป็นเด็กสาวอายุประมาณสิบเก้าปี สวมชุดรบเข้ารูปสีขาวลายแดงเปล่งแสงเรืองแบบเดียวกับคนอื่นๆ ตรงไหล่ซ้ายของชุดรบมีสัญลักษณ์รูปดอกกลิลลี่สีขาวบริสุทธิ์ปักอยู่ในตาซ้ายของหัวกะโหลกสีขาว

พี่ว!! ทุกครั้งที่เส้นผมสีแดงเพลิงยาวจดเอวโบกสะบัด ดาบแสงยาวเกือบสามเมตรที่อยู่ในมือเป็นต้องฟาดฟันแบล็กโกสต์จนล้มตาย ยืนยันถึงความเก่งกาจในเพลงดาบที่ไม่เปลี่ยนแปลง

ด้านหลังมีหนุ่มสาวหกคนที่มีสัญลักษณ์กิลด์ลิลลี่ร่วมต่อสู้อย่างเป็นทางการเป็นระเบียบ แต่ในนั้นไม่มีคาร์ลหรือพวกเรเซียเลยสักคน

‘สงสัยจะแบ่งเขตกันดูแลสินะ ยังชอบทำอะไรเสี่ยงๆ เหมือนเดิม...’

เอียด!!! พอรถบัสจอด ทุกคนก็รีบวิ่งลงไปสนับสนุน มีเพียงสาวผมชมพูที่ยืนมองเขา

‘คือว่า ถ้าเป็นไปได้ ช่วยต่อสู้ให้กลุ่มของเรา่อนได้ไหมคะ แล้วทางเราจะมอบอาหารและยุทธภัณฑ์ให้ตามที่คุณต้องการ’

เมธัสเริ่มมั่นใจว่า กลุ่มพเนจรคงคล้ายกับทหารรับจ้างที่เดินทางด้วยรถ โดยย้ายที่ไปเรื่อยๆ ตามใจชอบ จึงพยักหน้าพร้อมพูดหัวนลั่น “ขออาหารสำหรับสิบวันกับอาวุธสามชิ้นก็พอ”

‘เพราะผมโกยของมาจากพวกคุณเยอะแล้ว แถมเป็นพวกลิลลี่ก็ควรช่วยเต็มที่หน่อยละนะ’

หญิงสาวพยักหน้าก่อนจะยกมือซ้ายชี้เพดาน “บนหลังคารถมีดาบถล่มประตูที่อยู่ ถ้าหากต้องการใช้ก็ตามสบายเลย แต่คุณไม่ได้ใส่สายหมวก ฉะนั้นเวลาปล່อยพลังไล่ตีออกจากตัวดาบ ให้กดปุ่มสามเหลี่ยมตรงกับดาบนะคะ”

ตึกๆๆ ลีนวาจเธอก็วิ่งตามเพื่อนร่วมกลุ่มไป

‘อืม ทำทางยังมีสิ่งที่ต้องเรียนรู้อีกเยอะ’ ชายหนุ่มสำรวจสถานการณ์รอบ ‘เราควรใช้เมื่อนี้รวบรวมข้อมูล ฉะนั้นตึกนี้ต้องชนะ’

เขาออกจากรถบัสขึ้นไปบนหลังคารถ พอสังเกตบริเวณกึ่งกลางก็เห็นดาบสีเงินเล่มหนึ่งที่เป็นดาบยาวเกือบสองเมตรกว้างหนึ่งฟุต ดูแล้วคล้ายกับแผ่นโลหะชิ้นหนึ่งมากกว่า ชายหนุ่มบอกตัวเองว่ายังเป็นอาวุธที่ใหญ่มากเพียงใด มันย่อมมีพลังทำลายมากขึ้นเท่านั้น

ทันทีที่ปลดมันออกจากตัวยึด เขาก็พบว่ามันน่าจะมึนน้ำหนักมากกว่าหนึ่งร้อยกิโลกรัม ทว่าน้ำหนักเพียงเท่านี้มีปัญหาของรางไอดีนที่กลืนกินร่างของนักรบมาสิบคน ตรงประกับดาบมีปุ่มสามเหลี่ยมให้กดเหมือนอย่างที่สาวผมชมพูบอกกรีก! พอเสียบปลั๊กกับปลายด้ามจับก็เกิดหน้าจอบานหนึ่งขึ้นที่เวฟลิงก์

อาวุธ	รุ่น	พลังทำลาย	ใบดาบแสง (เมตร)	
			กว้าง	ยาว
ดาบ	ถล่มปฐพี	0/90,000	2	8

วืง! พลังโลต์เริ่มถูกดูดเข้าไปทีละนิด ทำให้ตัวเลขพลังทำลายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่ออัดพลังโลต์จนเต็ม 90,000 เขาก็ลองใช้มือข้างหนึ่งกวัดแกว่งมันอยู่บนหลังคารถหวังทำความคุ้นเคยกับอาวุธใหม่ แต่กลับทำให้ตัวรถถึงกับโยกไปตามแรงเหวี่ยง

“โอ้!!” บรรดาเด็กวัยรุ่นที่อยู่ข้างกำแพงด้านหลังต่างพากันอุทาน เขาหันไปส่งยิ้มพลางโบกมือซ้ายอย่างเป็นมิตร ทำให้พวกเด็กสาวหน้าแดงระเรื่อ ส่วนพวกเด็กผู้ชายก็มองมาด้วยสายตาสีเขม

‘แบบนี้คงอยู่สบายแล้ว เดี่ยวพอพลังโลต์เต็มคงต้องออกไปลุย เอ๊ะ!’

ตอนที่กลุ่มลิลลี่กำลังตกอยู่ท่ามกลางฝูงแบล็กโกสต์ที่สูงใหญ่เกือบสิบเมตร

“มีเดอมนูกุมาทงนี่เจ็ดตัว รีบส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือเร็วเข้า!” เด็กหนุ่มที่อยู่บนกำแพงตะโกนก้อง

ว่ามันคงจะสายเกินไป เพราะกลุ่มลิลลี่ที่เพิ่งจะรวมตัวกันได้แตกพ่ายแล้ว แม้สาวผมแดงเพลิงผู้ວ່งไวจะพยายามหลบหนีออกมา แต่เธอก็กลับโดนวงข้างขนาดใหญ่สีดำรัดแน่น แล้วโดนโยนเข้าไปในปากของแบล็กโกสต์ที่มีรูปร่างคล้ายกับข้างสองหัว

เมธัสมองเวฟลิงก์สำรวจค่าพลังของบาซูก้าที่สะพายอยู่บนไหล่ขวา แล้วรีบทะยานร่างไปเบื้องหน้าด้วยความเร็วสูงสุด มือขวาปลดปลั๊กที่ด้ามดาบถล่มปฐพีที่ก่อนจะโยนมันขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วควงบาซูก้าออกมาลั่นไกอย่างต่อเนื่อง

เปรี้ยง! กระสุนแสงสีน้ำตาลวงศีระชะของแบล็กโกสต์สี่ตัวให้ล้มลงไปนอนกับพื้น

พื้ว!!! หลังควงบาซูก้ากลับไปสะพายอยู่ด้านหลัง เขาก็กระโดดสูงเกือบสิบห้าเมตร หลบการโจมตีจากแบล็กโกสต์ที่มีทั้งฟาดวงและเหวี่ยงเท้าหน้ามา

หมบ!! ชายหนุ่มใช้สองมือควัด้ามดาบถล่มปฐพีที่ร่วงลงมา และทันทีที่เสียบปลั๊กของเวฟลิงก์เสร็จ เขาก็กดปุ่มสามเหลี่ยมเพื่อระเบิดพลังของมันออกมา

วืง!! ใบดาบแสงที่กว้างสองเมตรยาวแปดเมตรพลันแผ่ออกมาจากใบดาบถล่ม

ปฐพี

ฟ้าว!!! ร่างของแบล็กโกสต์ระดับเดมอนทุกตัวที่อยู่ใกล้ล้วนโดนใบดาบแสงตัดผ่านอย่างฉับไว

โครม!! ร่างของแบล็กโกสต์ล้มลงทีละตัว

ปึก! เมธัสเสียบดาบที่ไว้ใบดาบแสงลงกับพื้นปล่อยให้มันเริ่มดูดพลังงานอีกครั้ง

หมับ! จากนั้นก็ทางสองแขนรองรับร่างของหญิงสาวผมแดงที่ร่วงลงมาจากคอของแบล็กโกสต์ที่ล้มลงสู่พื้นเป็นตัวสุดท้าย

“พี่เมธัส...” หญิงสาวที่หัวร่างเอนไปด้วยละอองดำครางเสียงแผ่ว มันเริ่มสลายไปที่ละนิดเมื่อต้องแสงสว่าง นัยน์ตาพราวมัวมองมาทางเขาแวบหนึ่งก่อนจะปิดลง

ชายหนุ่มอดอมยิ้มมิได้ ทว่าในสถานที่แห่งนี้คงไม่เหมาะจะยืนเฉย เขาจึงรีบจับดาบถล่มปฐพีด้วยมือขวา พาดร่างของลิลลี่ไว้ที่ไหล่ซ้าย แล้วก้าวรูดสุดเสียงพร้อมระเบิดพลังศาสตราสังหารแบล็กโกสต์ทุกตัวที่เข้าใกล้

บัดนี้ร่างของเมธัสข่มไปด้วยเหตุที่ไหลริน ดาบถล่มปฐพีฝ่าร่างของแบล็กโกสต์สูงเกือบห้าเมตรซึ่งพุ่งเข้ามาอย่างบ้าคลั่งให้ตายไปอีกตัว

วู้ง! จู๊ๆ เหล่าดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ที่คงตื่นจากการนอนเล่นก็พุ่งออกมา

“ว้าว!!!” ฟินิกซ์บินรอบตัวเขาพลาจร้องเสียงใส ก่อนจะชะงักค้างอยู่เบื้องหน้า “แพนธ่อม ที่นั่นไหนอะ”

“คือ...”

เมธัสอยากจะตอบแต่ก็ต้องชะงักค้าง เพราะมีแบล็กโกสต์รูปร่างมนุษย์หกแขนสูงสิบสี่เมตรโผล่ออกมาจากหมอกดำ มันปล่อยละอองดำบางเบาออกมามีขนาดสายแต่ก็สลายไปเมื่ออยู่ห่างจากร่างของมันเพียงครึ่งเมตร

ตุ๊บๆๆ มันยกแขนทั้งหกข้างขึ้น ก่อนจะพาดลงมาหาเขาพร้อมร้องก๊าก

“วัก!!” แพร่รู้ทานด้วยความตกใจแล้วพุ่งกลับเข้ามาในร่างเขา

ชายหนุ่มใช้สองเท้าเหยียบมือของศัตรู หลังกระโดดชิงไปมาไม่กี่ครั้งก็ขึ้นไปอยู่เหนือศีรษะของมัน

“ไฮก!!” แบล็กโกสต์มนุษย์หกแขนอ้าปากพร้อมพุ่งเข้ามาหมายจะกินเขา

พรีบ!!! ดาบถล่มปฐพีพินจากบนลงล่างแยกศิระชะของมันให้ขาดเป็นสองซีก
ดับ! เขาใช้สองเท้าเหยียบบริมฝีปากของศัตรูที่ถลามา แล้วไต่ขึ้นไปบนศิระชะ รอ
จนมันจะล้มกระแทกพื้น ค่อยกระโดดลงมาเหยียบพื้นดินที่สิ้นสะเทือนเล็กน้อย

เฮ!!! เหล่าวัยรุ่นที่ยืนอยู่บนกำแพงโห่ร้องด้วยความยินดีแล้วตะโกนว่า “บีก-
เดมอนตายแล้วๆ” พวกแบล็กโกสต์ส่วนใหญ่เริ่มถอยกลับเข้าไปในหมอกดำ มีเพียง
ส่วนน้อยที่ยังพุ่งเข้ามา แต่จากขนาดที่สูงไม่เกินเจ็ดเมตรย่อมตกเป็นเหยื่อของดาบถล่ม
ปฐพีเล่มนี้เช่นเดิม

“โอ้!! สู้ได้สะใจมากเลยแฟนอ้อม” ไวต์เรีบิตเอ่ยด้วยความตื่นเต้น

“วัก!! ทำไม่ข้ามองอะไรไม่เห็นละ ทุกคนอยู่ไหน” ยูนิคอร์นทำเสียงตกใจเพราะ
เพิ่งจะสังเกตเห็นว่าตนอยู่ในไซลีเทา

‘เฮ้ย! ทำอิทำไหนดังไปอยู่ในไซอีกละ หรือว่าจะโตอีกแล้ว’

พรีบตานั้นเจ็ดดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ยกเว้นเต่าที่หน้าจะหลับอยู่ ต่างก็ลอยมาล้อมรอบ
ไซลีเทา

“เหวอ! เจ้าเทา ทำไมถึงกลับไปอยู่ในไซได้ละ ซี้โง่งนี่นา” ฟินิกซ์ลอยวนเวียนไป
มา “ข้าก็อยากลองกลับไปอยู่ข้างในบ้าง เพราะเวลาพยายามออกจากไซมันสนุกกว่า”

“ใช่! ข้าต้องพยายามออกไป” ยูนิคอร์นเอ่ยด้วยความมุ่งมั่น

แก๊กรัก! ไซลีเทาเริ่มปริแตก

แม้จะอยู่ระหว่างการศึก ทว่าเมธัสก็อดตื่นเต้นกับเรื่องที่เกิดขึ้นมิได้

ว๊ิง! ปลายเขาสีเงินโผล่ออกมาก่อน ตามด้วยร่างม้าขาวสง่างามซึ่งมีขนาดใหญ่
เกือบหนึ่งฝ่ามือ

“เหวอ เจ้าเทาเปลี่ยนไป!!” เจ็ดดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ร้องด้วยความตกใจ

“ไหนๆ ข้าเปลี่ยนยังไง” ยูนิคอร์นหันไปมาพร้อมขยับเท้าทั้งสี่วิ่งไปรอบร่างเขา

“เฮ้!! ข้าโตแล้ว หล่อด้วย เท่สุดๆ ไปเลย”

‘เฮ้ย! เห็นแค่เท้ากับบั้นท้ายก็เชื่อว่าตัวเองหล่อแล้วหรอ’

“เฮ้อ...” เสียงรำคาญของเต่าลอยออกมา “ทำไมพวกเจ้าส่งเสียงดังจังละ”

“เจ้าน้ำตาล” ฟินิกซ์บินไปอยู่เบื้องหน้าเต่า “เจ้าเทามันโตแล้ว”

“ไหน” เต่าหันศิระชะไปมองยูนิคอร์นที่กำลังหมุนตัวคล้ายต้องการอวดร่าง “อืม
ไม่เห็นจะเปลี่ยนเลย มีเขา มีขนเหมือนเดิมเยียบ”

“หา!!” ยูนิคอร์นถึงกับอ้าปากค้าง
 เต่ามองฟีนิกซ์ “พวกเจ้าอย่าตกใจให้มันมากนักสิ ข้างวงนอนนะ ไปหลับต่อละ”
 ชายหนุ่มได้แต่กะพริบตาปริบๆ ให้เต่าที่ลอยเข้ามาในร่าง “อิม สรุปว่าจำเพื่อน
 ได้ตรงมีเขากับชนลึนะ นับว่าเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ”

“แฟนช่อม!!” ฟีนิกซ์ ไวต์เรือบิต หงส์ และมังกรทองร้องเรียกเขาเป็นเสียง
 เดียว “ทำไมยังพวกเราไม่โตขึ้นบ้างล่ะ”

“เอ่อ...” เขาต้องหาคำแต่ที่นำเชื่อถือ “สงสัยเพราะพวกคุณยังไม่ถึงเวลาั้ง”

“แล้วทำไมยังไม่ถึงเวลาล่ะ” เหล่าดวงจิตขี้สงสัยเอ่ยถามพร้อมกัน

“เอ่อ...” เมซัสถึงกับจมนุ่มเพราะเห็น่อยจนนึกคำโกหกไม่ออก

“อย่ารบกวนแฟนช่อมสิ” ก็เลนกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ตอนนี้อยู่ในระหว่าง
 ทำศึก พวกเราควรเชียร์แฟนช่อมต่างหาก”

“ใช่!!” พวกฟีนิกซ์ต่างเปล่งเสียงให้กำลังใจ “แฟนช่อมสู้ๆ”

ชายหนุ่มที่มีพวกพ้องช่วยเชียร์ได้แต่ยิ้มขำ พลังเหวี่ยงดาบกลมปลงฟ้าไปเรื่อยๆ
 จนไม่เหลือศัตรูอยู่ในระยะดาบ พอเห็นเงาหลังของแบล็กโกสต์สูงเกือบห้าเมตรสี่ที่กำลัง
 หลบหนี เขาจึงปักดาบกับพื้น แล้วสะบัดปืนบาซูก้ายิงใส่พวกมันที่กำลังจะเข้าไปในหมอก
 ดำ

ติง!! ร่างของแบล็กโกสต์ล้มลงไปนอนอยู่ด้านข้าง แฉมกล้าแสงของบาซูก้ายิง
 ทะลวงร่างของพวกมันไปเช่นฉ่าศัตรูที่อยู่ในหมอกดำอีกด้วย

‘สรุปว่า พลังจากอาวุธแสงพวกนี้ ต่อให้กระทบเป้าหมายแล้ว แต่ถ้ายังเหลือ
 พลังอยู่ก็จะพุ่งไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดพลังงานลึนะ’

เมื่อไรซึ่งศัตรูเขาก็ทรุดลงนั่งกับพื้น หลังพิงใบดาบกลมปลงฟ้าที่หอบหายใจพลา
 มองสภาพรอบด้านที่เต็มไปด้วยซากศพแบล็กโกสต์ซึ่งกำลังสลายทีละนิด

“แฟนช่อม พวกเราอยู่ที่ไหนหรือ ทำไมเจ้ากลับมาอยู่ในร่างนี้อีกล่ะ” ฟีนิกซ์
 ถามด้วยความสงสัย

“อิม พอดีพวกเรามาอีกโลกหนึ่งแบบครั้งก่อนนะ”

เขาวางร่างของลิลลี่ที่ยังสลบลงบนพื้นด้านซ้ายมือ ใบหน้าของหญิงสาวดูทรมาณ

“ว้าว!! เจ้าทาสสาวสวยได้อีกแล้ว” มังกรทองลอยมาอยู่บนศีรษะของเขา “สาว
 คนนี้ชื่ออะไรล่ะ เจ้าจะจับเธอเป็นแฟนมัย หรือจะหลอกให้รักแล้วทิ้งอีก ฮิๆๆ”

“อย่าเด็ดขาดนะแฟนอ่อม! ข้าไม่สนับสนุนให้หลอกหัวใจสตรี” หงส์ร้องเสียงสูงพลางลอยตัวมาอยู่เบื้องหน้า

“ย่าห้!!” ยูนิคอร์นพุ่งเข้ามาใช้เขาแหลมทิ่มท้าวทอยหงส์

“ว้าย!! เจ้าเหบบ้า เอาเขามาทิ่มข้าทำไมยะ” หงส์หันไปส่งสายตาดู

“บังอาจขวางทางสร้างฮาร์โมนีของแฟนอ่อมต้องเจอลงทัณฑ์ ฮี้ๆ” ยูนิคอร์นวิ่งไล่หงส์ แล้ววิ่งไล่ดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ดวงอื่นๆ “มาเล่นวิ่งไล่จับกัน แต่ใครโดนซ้ำจับได้ต้องโดนทิ่มนะ ฮ่าๆ”

‘เฮ้อ จะศึกกันไปไหน’ เขาคงคิด ‘จะว่าไปทำไมเจ้านี้ถึงโตะแบบนี้ละ หรือว่า...’

เขามองไปรอบด้าน แล้วพอปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดก็เข้าใจทันควัน

‘เข้าใจแล้วว่าทำไมเจ้าเต่าถึงกลายเป็นเต่า ทำทางที่นี้จะเป็นมิติต้นกำเนิดของดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ยูนิคอร์น ส่วนมิติตะพุเป็นต้นกำเนิดของดวงจิตศักดิ์สิทธิ์เต่า พอกลับมาเลยฟื้นฟูสภาพจิตวิญญาณให้อยู่ในรูปลักษณะเดิม’

เขามองไปยังซากศพบีกเดมอนซึ่งเริ่มสลายจนเผยให้เห็นผู้คนที่ถูกกลืนกินเข้าไป ร่างกายของพวกเขาก็เต็มไปด้วยละอองสีดำเข้ม เลือดผ้าถูกหลอมละลายไปบางส่วน บางคนยังไม่ตาย แต่บางคนก็ตายไปเรียบร้อยแล้ว

‘เวลาพวกนี้ตายต้องรอให้ครบสิบถึงสิบห้าที่ ร่างกายถึงจะแตกสลายไปหมด...โอ้! มีของน่าสนใจเยอะเลยแฮะ’

ภายในร่างของบีกเดมอนยังมีก้อนโลหะสีเทาและสีเงินขนาดใหญ่อย่างละก้อน แถมพอสังเกตดีๆ ก็เจอผลึกก้อนหนึ่งเป็นสีดำสนิทขนาดใหญ่กว่าศีรษะของเขาลึกลับสามเท่า

ตุ๊บ! ตอนนั้นเองบุรุษวัยยี่สิบสามปีผมยาวประป่าสีแดง ดวงตาสีฟ้าสวมชุดรบขาดแหงก็เดินเข้ามา

“ท่านเป็นสมาชิกของกลุ่มพเนจรลิลลี่หรือครับ” บุรุษผู้มีรอยยิ้มอ่อนโยนเอ่ยอย่างสุภาพ

“โอ้! ที่แท้สาวผมแดงนางนี้ชื่อลิลลี่นี่เอง รู้ชื่อแล้วต่อไปก็ถึงเวลาจับใช้ใหม่” มังกรทองหยอก

‘เฮ้อ นี่ก็ขี้หาลีไม่เลิก’

“ใช่ๆ” ยูนิคอร์นลอยตัวมาอยู่เบื้องหน้า “เจ้าช่วยชีวิตของนางแบบนี้ต้องทวง

บุญคุณนะแฟนอ้อม”

‘เอ๊ะ หรือว่านี่จะไม่ใช่เรื่องบังเอิญ’ เขาสันนิษฐานว่าดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ยูนิคอร์น อาจจะเป็นตัวชักนำให้เขามายังมิติโลสต์ ส่วนมิติเทพทูเป็นดวงจิตศักดิ์สิทธิ์เต่า ‘แปลว่า หากไม่มีเก้าดวงจิต ผมคงโดนส่งไปที่ไหนก็ไม่รู้แล้วสินะ’

“อะแหม่ม ไม่ทราบว่ะ...” นักรบหนุ่มผมแดงถามซ้ำ

“ผมเพิ่งโดนชักชวนให้ร่วมงานด้วยเมื่อครู่นี้เอง” เขาหวังใยลิลลี่จึงลองถาม “ที่รักษาพยาบาลอยู่ที่ไหน ทำทางเธอจะต้องการพักผ่อน”

นักรบหนุ่มก้มหน้ามองลิลลี่แวบหนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าอย่างहतหุ “ลิลลี่โดนพวก แบล็กโกสต์ก่อกวนเข้าไป ทำให้ติดพิซซาร์กโซลจนไม่ได้สติ ในตอนนี้เหมือนเซลลูทเหนือของเราไม่มีใครมีพลังโลสต์สูงพอจะทำโลสต์ลิฟลิ่งกับเธอ” บุรุษผมแดงมองเขาพร้อมกับยิ้มแห้ง “คงได้แต่หวังว่าเธอจะทนไหว รอจนคู่ของเธอกลับมาจากการไปหาเสบียงเพิ่มเติมที่เมืองเซตนอก”

‘ดาร์กโซล โลสต์ลิฟลิ่ง มันคืออะไรละนั่น’ หากถามตรงๆ คงไม่เหมาะ เขาเลยถามแบบอ้อมๆ “แล้วถ้าเป็นผมที่มีพลัง 99,999 โลสต์ จะทำโลสต์ลิฟลิ่งกับเธอได้ไหม”

“อืม อันที่จริงคุณจะทำก็ได้” บุรุษผมแดงมีสีหน้าลำบากใจ “แต่ว่าคาร์ลที่เป็นคู่ของเธอจะยอมหรือ ผมว่าถ้าคุณจะทำ คงต้องไปปรึกษาสมาชิกที่เหลือของกลุ่มพเนจร ลิลลี่ก่อน”

ตึกๆๆ ทันใดนั้นหญิงสาวผมสีฟ้ายาวจดหลัง ดวงตาสีฟ้าอ่อน สวมชุดรบเปรอะฝุ่นดินก็วิ่งเข้ามาอ้อมร่างของลิลลี่ “หัวหน้าคะ ฟันลึคะ”

“ซีอันจอมบุ่มบ่ามสามารถอยู่รอดได้นานขนาดนี้เลยหรือนี่” เขาแอบโล่งใจ “ที่นี่อาจจะไม่ยากอย่างที่คิดก็ได้แฮะ”

ยามนี้ได้เกิดแสงสว่างขึ้นบนท้องฟ้า ทำให้เห็นเงาที่ไร้ซึ่งเมฆปกคลุม แม้พื้นที่รอบด้านจะมีหมอกด้าล้อมอยู่ แต่มันก็ดูจางลง โดยมีพวกแบล็กโกสต์ส่งเสียงร้องดังโหวกเหวกอยู่รอบด้าน ดูเหมือนผู้คนส่วนใหญ่จะชินชากับสภาพแบบนี้ จึงมีคนมากมายมาพุงเหล่านักรบที่บาดเจ็บกลับเข้าเมือง

เอ็ด!! ประตูปิดออกกว้าง ปล่อยให้นักรบชุดใหม่เข้าประจำการ มีคนสวมชุดสีฟ้าเข้ามาจำนวนมากเข้าไปซ่อมแซมปืนใหญ่แสงที่ติดตั้งบนพื้นรอบนอกเมืองอย่างเป็นทางการ

นักรบผมแดงยิ้มเล็กๆ “จะว่าไปแล้วผมยังไม่ทราบชื่อของคุณเลย ผม ฟริต หัวหน้ากลุ่มแนวรบที่หก”

“ผมโอติน...” แซ็คสเลือกใช้ชื่อนี้ เขาลุกขึ้นพร้อมดึงดาบถล่มปรุพีขึ้นมาพาดไหล่ขวา ครั้นเหลือบมองไปยังลิลลี่ที่ยังไม่ได้สติก็อดถามด้วยความห่วงใยไม่ได้ “สาวผมฟ้าจะให้ผมทำโลต์ลิลฟิงก์กับหัวหน้าของคุณมั๊ย”

ซีอันมองมาด้วยแววตาเคร่งเครียด ก่อนจะเปลี่ยนเป็นชินอายวูบหนึ่ง “ถ้าโอตินมั่นใจว่าจะไม่ล่วงเกินลิลลี่ ฉันก็คงต้องขอรบกวนแล้ว”

‘มันเกี่ยวอะไรกับล่วงเกินละเนี่ย หรือว่าพิธีกรรมโลต์ลิลฟิงก์จะต้องอยู่ใกล้ชิดกันมาก’ แม้จะไม่ค่อยมั่นใจนัก แต่ชายหนุ่มก็พยักหน้า “ผมไม่ล่วงเกินอยู่แล้ว”

“ถ้าแบบนั้น ฉันขออยู่ด้วยก็แล้วกัน” ซีอันหันไปมองนักรบผมแดง “ฟริต ฉันไปห้องพักก่อนนะ”

ทันทีที่ฟริตพยักหน้ารับ ซีอันก็รีบอุ้มลิลลี่กลับเข้าไปในเมือง

“ในเมื่อคุณเองก็เป็นชาวเพชรที่โดนจ้างมาอีกต่อหนึ่ง” ฟริตมีสีหน้าครุ่นคิด “ทางเราขอทำการแลกเปลี่ยนกับคุณเป็นการส่วนตัวจะดีกว่า” อีกฝ่ายยกมือซ้ายชี้ไปยังผลึกคริสตัลสีดำ “ผมขอดาร์กคริสตัล” ตามด้วยก้อนโลหะสีเงิน “แร่วอร์พลัส” ต่อด้วยก้อนโลหะสีเทา “และแรเบอร์มิส แลกเปลี่ยนกับลูกเต๋าอาหารทกลีบเม็ด อวูธพลังโลต์พลังทำลายระดับ 20,000 ห้าชิ้น และห้องพักส่วนตัวซึ่งคุณสามารถอยู่ได้นานเท่าที่ต้องการ ตกลงใหม่”

‘สงสัยที่นี่จะมีการแลกเปลี่ยนหลายรูปแบบ แถมน่าให้ทำงานเป็นทหารรับจ้างก็ยังมีสิทธิพิเศษในระดับหนึ่งอีกด้วย’

เขาพยักหน้ารับ ฟริตยิ้มแถมปริพร้อมโบกมือซ้ายสั่งการคนรอบข้างให้เข้ามาเก็บก้อนแร่จำนวนมากที่ตกเกลื่อนกลางด

“เชิญเข้าเมืองของเราได้เลย” ฟริตเดินนำเขาไปอย่างว่องไว

เมืองของชาวมิติโลต์นั้นสร้างอย่างเรียบง่าย ไม่มีรูปปั้นหรือการแกะสลักใดๆ สี่ที่ใช้ก็เน้นสีชาเป็นหลัก อาคารส่วนใหญ่จะสูงเพียงหกถึงเจ็ดชั้น บริเวณใจกลางเมืองมีเสาแสงสูงประมาณสี่สิบเมตร บนยอดเสามีลูกแก้วขนาดใหญ่เปล่งแสงสว่างสาดส่องไปทั่ว

พื้นที่ภายในเมืองมีแปลงเกษตรใช้ในการเพาะปลูก มีผู้คนอายุตั้งแต่ยี่สิบถึง

ห้าสิบปี สวมเสื้อผ้าธรรมดาคอยทำงานอย่างขยันขันแข็ง ซึ่งน่าจะเป็นผู้ไร้พลังไต่ เพราะไม่สวมสแกนเฟลตและเวฟลิงก์

จุดเด่นของประชากรและนักรบของมิตินี้คือ ร่างกายที่กำยำ บรูซบางคนสูงใหญ่ เกินสองเมตร บางคนล่ำมใหญ่กว่าเขาเสียอีก ซึ่งน่าจะเกิดจากการที่มิตินี้ไม่มีพลังพิเศษอื่นใด ส่วนพลังไต่ก็คล้ายจะเป็นเพียงกระแสไฟฟ้าที่เอาไว้ใส่ให้อาวุธเท่านั้น

เมื่อไปถึงบริเวณตัวเมืองทิศเหนือก็เห็นโพรงขนาดใหญ่เป็นทางลงสู่เหมืองไต่ใต้ดิน ซึ่งเขาชะม่อมองลงไปก็แทบจะไม่เห็นกันบ่อ

‘ลักษณะไหนล่ะเนี่ย’

ภายในโพรงมีทั้งบันไดวน ประตู บ้ายบอกความลึก ทรอกชอกชอย และยังมี กระเช้าสำหรับบรรทุกสิ่งของลงไปด้านล่าง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคนเจ็บและผลผลิตทางการเกษตร

ขณะกำลังสนใจสิ่งรอบข้าง เขาก็สังเกตเห็นว่าตนเองถูกคนอื่นจับจ้องด้วย เช่นกัน ผู้คนรอบด้านตั้งแต่เด็กวัยรุ่นไปจนถึงผู้ที่กำลังทำงานต่างหันมามองเขาก่อนจะกลับไปซุบซิบกัน ถึงสายตาของคนส่วนใหญ่จะทอแววชื่นชมยินดี แต่ก็มีบางส่วนที่ดูแปลกพิกลอยู่บ้าง

ฟรีดที่นำทางมาตลอดได้หยุดเดินแล้วยกมือซ้ายชี้ไปยังอาคารหลังหนึ่งที่อยู่สูงสร้างอยู่ข้างโพรงเหมืองไต่ใต้ดิน

“ที่นี่คือบ้านพักของนักรบหน่วยพิเศษ ซึ่งตอนนี้เราใช้รับรองพวกคุณลิลลี่ทำงานให้เมืองเซลูทามาเกือบหนึ่งปี” นักรบผมแดงค้อมศีรษะ “ส่วนของแลกเปลี่ยนทั้งหมด ทางเราจะเตรียมเอาไว้ให้ในตอนเย็นครับ”

พอสิ้นวาทะเขาก็เดินจากไป แต่อยู่ๆ ก็โดนหญิงสาวผมดำยาวประป่าคนหนึ่งโผล่เข้าไปกอดพร้อมปล่อยเสียงร้องไห้

“ฮือๆ ฉันนึกว่าพี่ฟรีดตายไปแล้วซะอีก” สตรีผมดำร้องด้วยความยินดี

“ฮ่าๆ น้องก็รู้ที่อยู่แล้วนี่ว่าพี่มันคนเถิกตายยาก” ฟรีดยกมือซ้ายลูบศีรษะสตรีผมดำ ก่อนจะเผยรอยยิ้มอ่อนโยน “ไปเถอะ พี่หิวแล้ว อยากนอนพักด้วย”

“ละ” สตรีผมดำกอดแขนซ้ายฟรีดพลาเงนคิระชะบตันแซน “วันหลังอย่าสู้แบบนั้นอีกนะคะ เพราะไม่ใช่ทุกครั้งจะโชคดีแบบนี้”

“ฮ่าๆ อย่างกังวลนักเลย” ฟรีดเอ่ยด้วยน้ำเสียงปลอดโปร่ง

จากนั้นทั้งคู่เดินจูงมือกันไปยังอาคารอีกหลังที่อยู่ติดกัน พอมองไปรอบด้าน เขาก็เห็นบุรุษและสตรีต่างจับคู่ราวกับเป็นแฟนหรือสามีภรรยา กำลังเดินเข้าสู่อาคารในละแวกนี้ด้วยสีหน้ายินดี แต่ก็มีบางคนที่ทำหน้าเศร้าพาลงรำพึงถึงสหายที่ตายไป

‘ที่ได้มีการศึก ที่นั่นย่อมต้องมีผู้เสียสละ’

เอ็ด!! ขณะกำลังคิดอย่างเหนื่อยใจ ประตูอาคารก็เปิดออก เผยให้เห็นบุรุษหนุ่มผมเงินที่มีสีหน้าไม่ค่อยจะพอใจนัก

“เฮ้! นายคือโอดินใช่ไหม เข้ามาสิ พี่ชื่อนกำลังรออยู่” ผู้เปิดประตูกล่าวด้วยเสียงเย็นชา

เมธัสเดินตามบุรุษผมเงินไปพร้อมกับสังเกตสมาชิกของกิลด์ลิลลี่ที่มีเพียงสามสิบกว่าคน

‘อืม ท่าทางพวกลิลลี่จะมันน้อยแฮะ ส่วนกลุ่มที่เราร่วมเดินทางมาด้วยไม่อยู่ที่นี้หรือว่าจะ...แฮ้อ’

เขาเพิ่งจะนึกได้ว่า คนกลุ่มที่มาช่วยลิลลี่ต่อสู้ หากไม่ใช่โดนโจมตีถึงตายก็คงถูกพวกแบล็กโกสต์กลืนร่างเข้าไป ซึ่งเจ้าพวกปีศาจกลุ่มนี้จัดว่าฉลาดและกวนพอควร เพราะพอพวกตัวเล็กกลืนร่างของมนุษย์ได้ปุ๊บ บางตัวก็หนีกลับเข้าไปในหมอกดำปั๊บ

พอขึ้นบันไดวนมายังชั้นสองก็เห็นบุรุษผมฟ้านั่งหน้าซีดอยู่บนเก้าอี้ยาว ขาขาพันผ้าพันแผล ด้านซ้ายมีสตรีผมชมพูกุมมือไว้แน่น กำลังพูดพลบเกี่ยวกับเรื่องที่สูญเสียพรรคพวกไปในการศึกล่าสุด

‘เอาเถอะ อย่างน้อยก็มีคนรอดบ้างละนะ อืม...หรือเพราะเรทักว่า รู้คุณคนอย่างนี้ต้องเจริญแน่นอน สองคนนี่เลยรอดหว่า’

ขณะกำลังคิดเรื่องขบขันเพื่อคลายเครียด สตรีผมชมพูก็ลุกขึ้นเดินเข้ามาหา

‘ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยพวกเราต่อสู้’ เธอโค้งกายให้ ‘ไม่จำเป็นหว่าหน้า จัน และหมอนั่นคงไม่รอด’

บุรุษผมฟ้าค่อยๆ ลุกขึ้นโค้งกายให้ “ขอบคุณที่ช่วยชีวิตพวกเราอีกครั้งครับ”

‘ไม่เป็นไร มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว ผมขอเยี่ยมคาบถล่มปลฐ์ที่ใช้ก่อน ส่วนนี้เอาคืนไป’ เมธัสส่งปาฐ์กลับสู่มือเจ้าของ “ส่วนพวกของที่ตกลงกันได้ ช่วยเตรียมให้ด้วยนะ”

“แน่นอนค่ะ แต่ขอเวลาไปเบิกของจากพวกพ้องก่อนนะค่ะ” สตรีผมชมพูกล่าว

ด้วยน้ำเสียงจริงจังก่อนจะเดินกลับไป

ถึงแม้ว่าจะไม่ยอมรับจินตนาการกับพวกฟองของลิลลี่ แต่ถ้าไม่ทวงของรางวัลตามแบบฉบับทหารรับจ้างมันก็คงจะดูผิดปกติ จากนั้นเขาก็เดินตามผู้นำทางต่อไปจนถึงขั้นที่ห้าซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของอาคารหลังนี้

ก๊อ ก๊อ บรูซผมเงินเคาะประตู

“พีซีอัน ผมพาโอดินมาแล้ว”

“อืม!!” ซีอันเปิดประตูมองมาด้วยสายตาระแวดระวัง ก่อนจะพูดด้วยภาษาโลกใหม่ “เราต้องปกป้องที่นี่ให้ได้จนกว่าหัวหน้าจะตื่น แต่สถานการณ์แบบนี้คงแพ้นั่นเอง ดังนั้นนายรีบไปแจ้งฝ่ายเสียบียงให้ชนของขึ้นรถ และกำชับฝ่ายซ่อมบำรุงไปตรวจสอบสภาพรถให้พร้อมใช้ทุกเวลา”

“เข้าใจแล้วครับ แล้วถ้าหมอนี้ทำมีดมีร้ายหัวหน้า พีซีอันตะโกนเรียกพวกเราเลยนะครับ”

จากนั้นบรูซผมเงินก็เดินจากไปอย่างฉับไว ทว่ากลับมีบรูซและสตรีอีกสองคู่เดินขึ้นมานั่งตรงบันได ทำท่าคล้ายมานั่งพักผ่อน แต่ถ้าดูจากปืนลูกม่ที่อยู่ข้างเอวแล้ว คงจะมาเฝ้ายามมากกว่า

‘ท่าทางการทำโลดลึพลิงก็จะเป็นอะไรที่ชวนให้เห็นอโยใจมากสินะ’

เขาเดินเข้าไปในห้องที่กว้างประมาณสิบหกตารางเมตร แสงจากหน้าต่างที่อยู่ด้านหน้าส่องลงมาบนโต๊ะและเก้าอี้สีขาวที่ตั้งชิดผนัง ด้านซ้ายของห้องเป็นประตูสีขาวเปิดแง้มเอาไว้ เผยให้เห็นห้องน้ำที่พื้นเปียกนิดๆ ข้างประตูตั้งตู้เสื้อผ้าเอาไว้ ส่วนด้านขวาสุดของห้องมีเตียงนอนขนาดใหญ่สีขาวหลังหนึ่ง

“อือ...” ลิลลี่ที่นอนอยู่บนเตียงส่งเสียงครวญครางเหมือนกำลังทรมาน เธอสวมเพียงเสื้อกล้ามรัดรูปกับกางเกงขาสั้น จึงเห็นเส้นเลือดสีดำที่ผุดขึ้นตามผิวขาวเนียนได้เป็นอย่างดี

ซีอันเดินมาขวางทางและพยายามเขย่งเท้าเพื่อยืนบัง “ต่อให้นายเกิดอาการก็ไม่ต้องอดทนจนกว่าจะช่วยพีลิลลี่ได้รู้ไหม คนนี้มีฝีมืออย่างนาย เจ้าเมืองเซลูทคงพร้อมยกผู้หญิงให้นายเป็นสิบคนอยู่แล้ว”

ไม่ว่าจะยุคใดโตสมัยใด การซื้อตัวยอดนักรบย่อมต้องใช้ทุกสิ่ง โดยเฉพาะเพชรตรงข้ามซึ่งสามารถล่อใจเหล่านักรบได้เสมอมา

‘กว่าจะไว้วางใจได้คงอีกนาน แถมเรารู้อะไรในโลกนี้น้อยเกินไป... อิม เอาแบบนี้แล้วกัน’ เมธัสถามด้วยท่าทางใสซื่อ “ไลต์ลิลฟิงก์... ทำยังไง”

“อ้าว!! นายไม่รู้หรือ” ซีนันมีสีหน้าแปลกใจถึงขีดสุด

“ใช่! ตั้งแต่ผมอายุแปดปี พ่อแม่ผมก็ตายหมดแล้ว จากนั้นก็ใช้ชีวิตตัวคนเดียวมาตลอด เมื่อหลายเดือนก่อนพวกมันบุกมาที่บ้าน ผมเลยต้องหนีออกมา หลังจากเดินทางมานาน นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้คุยกับมนุษย์คนอื่น”

ซีนันมีสีหน้าสงสาร ก่อนจะยิ้มยิ้มนิดแล้ววางท่าเหมือนเป็นอาจารย์

“ไลต์ลิลฟิงก์ คือการสร้างเส้นใยเชื่อมพลังโลด ซึ่งจะทำให้รู้ว่าคู่หูของเรายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ อีกทั้งยังสามารถส่งพลังโลดให้คู่หูได้ในระยะไกล และช่วยสลายดาร์กโซลในร่างของคู่หูได้อีกด้วย”

“ดาร์กโซลคืออะไร”

“หา! เรื่องนี้ นายก็ไม่ต้องรู้หรือ” หญิงสาวมีสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะเริ่มอธิบายอย่างละเอียด

ตามปกติพวกแบล็กโกสต์จะปล่อยละอองดำออกมาจากร่างกาย ถึงพวกมันจะสลายเพราะโดนแสง ทว่าหากเราสูดหรือสัมผัสมันสักอย่าง ก็อาจจะป่วยเป็นโรคดาร์กโซลได้

อาการเบื้องต้น ได้แก่ พลังโลดฟื้นตัวช้าลง ระดับพลังโลดสูงสุดลดลงชั่วคราว หรือเกิดอาการชาช่วงเวลาหนึ่ง แต่ถ้าผู้ป่วยมีพลังโลดสูงพอ ดาร์กโซลก็จะหายไปเอง แต่หากไร้พลังโลดก็อาจจะสิ้นสติ แล้วตายภายในไม่กี่ชั่วโมง

แต่ในกรณีที่โดนแบล็กโกสต์กลืนเข้าไป มันจะเป็นอีกเรื่องกันเลยทีเดียว เพราะในร่างของพวกมันน่าจะมีพิษบางอย่างที่ทำให้พลังโลดลดลงอย่างฉับพลัน และส่งผลให้พลังโลดฟื้นตัวช้าผิดปกติ จึงจำเป็นต้องให้คู่หูที่ทำไลต์ลิลฟิงก์ ช่วยรักษาอาการนี้ให้

‘มิน่า ทำไมตอนโดนสิงโดยยักษ์กลืนถึงแทบจะชยับตัวไม่ได้ หากไม่ได้รับรังไอดินซึ่งน่าจะพัฒนาถึงขีดสุดจนต้านทานพิษจากแบล็กโกสต์ไหว เราคงตายไปแล้ว’ เมธัสเริ่มเข้าใจมากขึ้น ทว่าก็ยังอดถามมิได้ “ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ให้คู่หูของสาวผมแดงและชายคนเมื่อกี้มาช่วยล่ะ”

“ถ้ามันง่ายแบบนั้น ฉันก็ไม่ต้องลำบากอธิบายให้นายฟังแล้ว การทำไลต์ลิลฟิงก์จะต้องเป็นชายหญิงที่มีพลังเท่าเทียมกัน หรือแตกต่างกันไม่เกินห้าพันโลด ซึ่งฟิสิกส์มี

พลังสูงถึง 95,520 โลต์”

“ไอ้ พลังสูงมากเลยแฮะ” เขาตอบยิ้มนิดที่สาวน้อยยังคงพัฒนาตัวเองได้เก่งเหมือนเคย

“ในกลุ่มของเรานอกจากพีคาร์ลกับคนที่ออกเดินทางไปหาเสียงเพิ่มเติมแล้ว ก็ไม่มีใครมีพลังระดับนั้นอีก และถ้าจะกล่าวให้ถูก พี่ลิลลี่ไม่เคยทำโลต์ลิฟลิ่งกับใครเลยด้วย เพราะพี่มัวแต่คิดถึงเรื่องของพีเมธัส” ซ็อนมองลิลลี่ด้วยแววตาเห็นใจ “เฮ้อ!! เรื่องของหัวใจ...”

เมธัสเหลือบมองเด็กสาวที่หลงรักตนจนไม่ยอมทำโลต์ลิฟลิ่งกับคนอื่นแม้กระทั่งคนในกลุ่ม ทำเอาเขารู้สึกผิดอยู่หลายส่วน ‘ยังคงเป็นเด็กสาวที่หัวรั้นเหมือนเดิม’

“ส่วนวิธีทำโลต์ลิฟลิ่ง” ซ็อนหน้าแดงระเรื่อ “นายก็แค่เอาริมฝีปากแตะริมฝีปากของเธอไปสักพัก พอนายรู้สึกที่เกิดประกายแสงระหว่างนายกับเธอก็ถือว่าสำเร็จแล้ว ที่เหลือก็แค่ถอดเธอเฉยๆ สัก...หกชั่วโมง แค่นั้นเธอก็จะฟื้นสติเอง ซึ่งถ้าหากนาย...นาย...” หญิงสาวมีท่าทีลังเล ก่อนจะตวาด “นายทำเกินกว่านี้ ทั้งเธอและนายจะตายนะ เข้าใจใช่ไหม!!”

“หือๆ คำพูดหลอกเด็กพรรค์นี้ใครเขาจะไปเชื่อล่ะซ็อน แต่ผมคงต้องแก้งค์ทำเป็นเชื่อสินะ”

“อืม ทำแค่นี้ปากชนกัน แล้วนอนกอดเฉยๆ ไซ้ใหม่” พอเห็นสาวผมฟ้าผงกศีรษะถึ้วๆ เขาก็ยิ้มเล็กๆ “เข้าใจแล้ว แบบนี้ก็ดี ผมจะได้นอนพักด้วย”

“ดีมาก เซจูเลยโอดิน” ซ็อนมีสีหน้ายิ้มนิด ก่อนจะเผยแววตาเสียใจ “โทษทีนะที่โกหกนาย” เธอพิมพ์ด้วยภาษาโลกใหม่ “เอาละ ฉันบอกความจริงกับนายแล้วนะ แต่ นายฟังไม่รู้เรื่องเอง วันหลังหากไปปล่อยไก่ที่ไหนก็อย่ามาโกรธฉันนะ”

“โอ้! เล่นปล่อยมุกแบบนี้ อยากรจะยั่วให้ผมหัวเราะหรือไง”

เขาสาวเท้าไปข้างเตียง มองลิลลี่ที่มีเส้นเลือดสีดาปูดขึ้นทั่วร่างซึ่งเต็มไปด้วยเหงื่อ สีหน้าเธอซีดลงทีละนิด ดูแล้วอาการไม่ค่อยสู้ดีนัก เขาจึงรีบวางดาบถล่มบจฐพีและกระเป๋าย่ามลงบนพื้นข้างเตียง แล้วโน้มร่างลงจูบเธอ

‘ผมจะช่วยคุณเอง’

เหล่าดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ที่ลอยวนเวียนอยู่รอบๆ เริ่มส่งเสียงเฮฮา โดยเฉพาะมังกรทองกับยูนิคอร์นที่คึกคักร้องดังเป็นพิเศษ จนผ่านไปครู่หนึ่งเหล่าจอมชนทั้งหลายก็เริ่ม

เข้านอน เพราะไม่มีอะไรแปลกใหม่

ว๊ิง!! บัดนี้แม่กำลังหลับตา ทว่าก็คล้ายจะเห็นประกายแสงเรืองรอง

เขาลืมตาขึ้น พอดถอนริมฝีปากออกก็เห็นเชือกเรืองแสงเส้นเล็กเส้นหนึ่งเชื่อมระหว่างหน้าอกของตนกับลิลลี่ และถึงจะถอยห่างเพียงใดเชือกแสงก็ยังมีติดตามมา

“นายทำสำเร็จแล้วใช่ไหมโอดิน” ซีอันถามเสียงกระซิบ

“อืม ถ้างั้นผมขอตัวนอนละนะ”

ดับ! เขาล้มตัวลงนอนข้างลิลลี่แล้วใช้แขนซ้ายกอดเธอไว้ ก่อนจะเริ่มรู้สึกถึงพลังโลตีในร่างที่เริ่มลดลง

ซีอันที่ยืนอยู่ด้านข้างมีสีหน้ากระสับกระส่าย เธอคอยจับจ้องตลอดเวลาจนทำเอาเขาเกือบจะหลุดหัวเราะ ทว่านี่มิใช่เรื่องแปลก เพราะลองให้ชายหญิงนอนใกล้กันถึงเพียงนี้ ไม่ว่าใครก็ยากที่จะควบคุมความต้องการของตนได้ อีกทั้งความรู้สึกของชีวิตที่ผ่านความเป็นความตายมาในโลกที่ไร้ซึ่งความหวัง สิ่งที่มีผู้คนปรารถนามากที่สุดก็คงไม่พ้นความอบอุ่นจากคู่หูที่เป็นทั้งเพื่อนและคนรัก

ก็อกๆ มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ซีอันเดินไปเปิดประตูเผยให้เห็นสาวผมชมพูที่ถือกระบี่ยามมาใบหนึ่ง

“พี่ซีอันฉันเอาค่าจ้างมาให้ชาวพเนจรคนนี้นะคะ” สาวผมชมพูชะเง้อมองเข้ามา เขาจึงยกมือขวาทักทาย ทำเอาอีกฝ่ายหน้าแดงระเรื่อพลางก้มศีรษะ “ฉันเอาของมาให้แล้วนะคะ”

“อืม ขอบใจมาก” เขาตอบหัวนๆ ก่อนจะแสวงหลับ แต่แอบหรีตารนิดๆ เพื่อดูสถานการณ์ “กลุ่มของลิลลี่ยังคงมีน้ำใจดีเหมือนเดิม”

“นั่นแน่ มีกะหลงชอบโอดินหรือไง” ซีอันแซว

“เปล่าล้ากหน่อย แต่ลัตัวอสูรตัวนี้หล่อมาก หนูก็ต้องอายุบ้างสิ” มีกะเอ่ยอย่างเคอะเขิน “แถมหนูยังคิดว่า ถ้าได้ลัตัวอสูรเก่งระดับนี้มาร่วมกลุ่ม กลุ่มลิลลี่ของเราจะต้องแกร่งขึ้นแน่นอน”

“อืม ตอนนีพวกเราเหลือคนเท่าไร?”

“เราเหลือคนอยู่ในเมืองนี้แค่หกสิบห้าคน แต่ถ้านับกลุ่มของพีคาร์ลที่ออกไปสะสมเสบียง กับกลุ่มที่ออกไปแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับผู้เล่นกลุ่มอื่นๆ ควรจะมีทั้งหมดสองร้อยยี่สิบคน แต่ถ้ารวมกับพวกลัตัวอสูรที่ว่าจ้างและชักชวนมา ก็น่าจะมี

ทั้งหมดหรือยลิบแปดคนละ”

“เฮ้อ!! หวังว่าพวกผู้เล่นใหม่ที่เข้ามามิติโลดจะยอมเข้าร่วมกลุ่มเราละ” ซ็อนน้อยเสียงเหน้อยใจ

“พี่ซ็อนไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ ยังไงในหมู่ผู้เล่นก็จัดให้กลุ่มลิลลี่เป็นหนึ่งในสี่กลุ่มใหญ่แห่งมิติโลด จนตอนนี้ใครๆ ก็เรียกพวกเราว่า จตุรเทพแห่งทิศตะวันออกเชียวะนะ” มิเกะเอ่ยด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ

“แค่อันดับสี่เอง แกรมที่เหลือยังมีสมาชิกมากกว่าเราเยอะ”

“ถึงจะอยู่อันดับสี่ก็เถอะ แต่สักวันต้องขึ้นอันดับหนึ่งได้แน่นอน” มิเกะเอ่ยด้วยน้ำเสียงขึงขัง “แกรมตอนนี้เรายังผลิธาตุเกรดเอประจำกลุ่มได้แล้วด้วย ขอเพียงสะสมแรมมากกว่านี้ ทุกคนก็จะได้ใช้ชุดรบดีๆ ทำให้สู้สบายขึ้นเยอะ”

“ก็จริงอยู่ แต่ถ้าหัวหน้าของเราเกิดไม่ฟื้นขึ้นมาหวัง...เฮ้อ!!”

“หนูว่าพี่ซ็อนอย่าคิดมากเกินไป พี่เองก็สู้มาเหนื่อยๆ ไปนอนพักบ้างเถอะ ยังไงสัตว์อสูรตัวนี้ก็ดูแตกต่างจากตัวอื่นๆ นะ”

“นั่นก็ใช่ แต่คงเป็นเพราะยังไม่รับรู้ความน่าพิงของสิ่งมีชีวิตนี้ เลยยังทำตัวดีมากกว่า” ซ็อนรับกระเป๋าย่ามพลางเอ่ยด้วยเสียงเปลี่ยวใจ “มิเกะไปพักเถอะ ตามที่พี่คำนวณ ไม่เกินช่วงเย็นเมืองนี้น่าจะแตก ตอนนั้นให้ทุกคนที่บาดเจ็บหายยขึ้นรถได้เลย”

“ค่ะ ฉันทจะไปบอกทุกคนเดี๋ยวนี้”

พอมิเกะเดินจากไป ซ็อนก็ปิดประตูแล้วเอากะเป๋าย่ามมาวางไว้ข้างเตียง

‘สี่จตุรเทพทั้งนี้’ เมธัสสนใจข้อมูลใหม่ ทว่าความอ่อนล้าทำให้เปลือกตาปิดสนิท ‘พวกลิลลี่คงพยายามเต็มที่มาโดยตลอดสินะ ขนาดซ็อนยังดูสุขุมและมีความคิดอ่านมากขึ้นเยอะเลย’

“อืม...” เสียงครางของหญิงสาวตั้งขึ้นจากด้านซ้าย

เมธัสลึ้มตามองต้นเสียง ก็เห็นหนันน์ตาสีฟ้าที่ยังดูสะลึมสะลือของลิลลี่ พอดวงตาอันงดงามเบิกกว้าง สองมือเล็กบางก็ผลักใส่เขาทันควัน

“ว้าย!!” เธอร้องด้วยความตกใจ

ปึก!! แผ่นหลังเขาไปกระทบกับอะไรบางอย่างเข้าจึงไม่ตกเตียง ทว่าสิ่งที่โดนชนคงล้มลงกับพื้นจึงเกิดเสียงดังโครม

“โอ้ย!!” มีเสียงร้องของซีอันดังขึ้นตามมา

เมื่อมองไปที่เห็นสาวผมพำนั่งอยู่บนพื้น ใช้มือขวาลูบหลังศีรษะ ใบหน้าบิดเบี้ยว มีน้ำตาเล็ดเล็กน้อย ด้านข้างมีเก้าอี้ที่น่าจะเป็นรถลากมานั่งคุมเข้มขณะที่เขาหลับไหล “เกิดอะไรขึ้นคะพี่ลิลลี่” ซีอันลุกขึ้นยืนได้ก็หันมาลงถึงตาใส่ “โอดิน!!! นายทำอะไรพี่ลิลลี่งั้นหรอ”

ตุ๊บ! ลิลลี่กระเด้งกายไปนั่งติดผนัง สองมือดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่าง ก่อนจะจ้องหน้าเขาสลับสตรึมผมพำ

“ซีอัน ชายคนนี้เป็นใคร ทำไมถึงมานอนบนเตียงของพี่ได้”

“เอ่อ คือ...” ซีอันกำลังจะอธิบาย

เมธสรีบลงจากเตียง หยิบอาวุธและข้าวของไปยังประตูห้องพร้อมพูดอย่างเฉื่อยชา “สาวผมพำ เมื่อสาวผมแดงตื่นแล้ว ผมขอตัวออกไปทำอะไรก่อนนะ”

แอ็ด!! พอเปิดประตูห้องออกไป พวกคนเฝ้ายามก็หันเป็นมาทางเขาทันควัน

“ปล่อยเขาไป แค่เรื่องเข้าใจผิดเท่านั้น” ซีอันเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระวนกระวาย

ตุ๊บ! พวกที่เฝ้ายามต่างรีบเก็บปืนพร้อมกับพลิกทางให้

เขาลงไปยังชั้นล่างแล้วออกจากบ้านพัก เพราะแค่ได้เห็นลิลลี่กลับมาสบายดีก็พอใจมากแล้ว

“อืม!”

ชายหนุ่มมิดซีก็เงยเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้ามองห้องพำที่มีพระอาทิตย์ลอยเด่น ทว่าความมืดรอบด้านยังคงไม่จางหายไป แถมยังมีเสียงต้อสู้ดังประปรายมาจากรอบเมือง

“นี่สถานะของมิดซี ที่ไม่มีแม่แต่เวลาจะให้พัก”

เขากระซิบด้ามดาบเอาไว้แน่น เพราะนี่อาจจะเป็นอาวุธที่ช่วยให้ผ่านรกขุมนี้ไปได้

“อ้าว! พักผ่อนพอแล้วหรอครับคุณโอดิน” เสียงของพรีตดังขึ้นจากด้านขวา

ตุ๊บๆๆ นักรบผมแดงวิ่งเข้ามาหาด้วยสีหน้าร้อนรน

“คุณโอดิน ถ้าผมจะขอให้ช่วยออกไปขับไล่พวกแบล็กโกสต์อีกสักกรอบในช่วงบ่ายจะได้ไหม”

“อืม ตอนนี้อาจเป็นมิตรกับเมืองนี้ไว้จะดีกว่า”

“ได้สิฟรีด นำทางผมไปเลย” เมธัสเสียบปลั๊กเวฟลิงก์เข้ากับตาบถลุ่มปฐพีโดยไว

ฟรีดมีสีหน้ายินดี แต่พอมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ก็มีที่ทำกระอักกระอ่วน

“เอ่อ ถึงผมจะรู้ว่า ชาวพเนจรแต่ละกลุ่มชอบแต่งตัวแตกต่างกันไป แต่มีทราบบว่าคุณไอตินจะเปลี่ยนเครื่องแต่งกายหน่อยไหม ทางเรามีเสื้อผ้าและชุดเกราะอยู่หลายขนาด” นักรบผมแดงยิ้มกว้าง “ถือซะว่าเป็นของกำนัลจากทางเราก็ได้ครับ”

“ได้สิฟรีด” เมธัสยิ้ม เพราะเขาก็ตะขิดตะขวงใจกับสายตาของเหล่าสตรีที่มองมาไม่วางตาอยู่พอสมควร “โอ้! ได้เวลาออกากับเล็อร้ตรูปตัวนี้เสียที”

ฟรีดเดินนำไปตามถนน ผ่านเหล่านักรบที่ดูเหนื่อยล้า และประชาชนที่กำลังช่วยกันยกของขึ้นรถบรรทุกอย่างต่อเนื่อง คล้ายจะเตรียมตัวอพยพออกจากเมือง พอเดินเข้าไปในอาคารสูงเจ็ดชั้นสีขาว ก็มีนักรบสวมชุดเกราะถืออาวุธวิ่งสวนทางไปด้านนอกอย่างรีบเร่ง บ่งบอกถึงสถานการณ์อันคับขัน

ผู้คนส่วนใหญ่ต่างค้อมกายทำความเคารพฟรีดแล้วค่อยวิ่งออกไป แต่ก็มีบ้างที่เข้ามาแจ้งสถานการณ์ทางด้านนอก ซึ่งนักรบผมแดงนายนี้ก็บอกวิธีแก้ไขได้อย่างฉับไว

หลังจากที่เดินตามฟรีดไปถึงห้องแห่งหนึ่ง เขาก็พบว่าบนตู้เหล็กฝั่งซ้ายมีชุดเกราะสีชาวล้ำชุดอวกาศเข้ารูปแต่ไร้หมวก และเว้นช่วงแขนท่อนล่างทั้งสองข้างไว้ให้ใช้งานสแกนเพลตและเวฟลิงก์ บางตัวดูหนาใหญ่ บางตัวก็ดูเพรียวบาง

ส่วนตู้เหล็กฝั่งขวาเต็มไปด้วยเสื้อกั๊ก เสื้อคอกลมแขนกุด สายเดี่ยว เกาะอกกางเกงขาสั้นรัดรูป กางเกงขายาวรัดรูป และชุดว่ายน้ำหลายแบบทั้งของผู้ชายและผู้หญิง หากจะบอกให้ถูกมันสมควรเป็นชุดที่ใช้สวมก่อนจะทับด้วยชุดเกราะสีชาวนั่นเอง

“ไอตินจะอาบน้ำก่อนไหม” ฟรีดใช้มือชี้ไปยังผนังด้านในสุดที่มีประตูสีเทาเปิดอ้าอยู่ ด้านในกว้างพอให้ใช้ได้ทีละยี่สิบคน “ผมขอแนะนำให้สวมเสื้อแขนสั้นกับกางเกงขาสั้น แล้วค่อยเลือกชุดเกราะจากตู้那儿”

ควับ! ฟรีดชี้ไปยังชุดเกราะเบาเข้ารูปที่ดูเคลื่อนไหวสะดวก

เขาถือคำขอมี้อาชีพ จึงวางของลงบนเก้าอี้ยาวตรงกลางห้อง แล้วหยิบผ้าเช็ดตัวที่พับวางไว้ไปอาบน้ำจากฝักบัวอย่างฉับไว แม้น้ำจะไหลเอื่อยไปบ้าง แต่ก็รู้สึกสดชื่นและยังได้ดื่ม่น้ำดับกระหายไปในตัว

เมื่อกลับมายังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็หยิบเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้นมาสวม

ตามด้วยชุดเกราะลูทที่พรีตแนะนำ ดูเหมือนช่วงหน้าอก หัวเข่า ไหล่ และข้อศอกของชุดรบหนักขึ้นมานิดหน่อย ตัวชุดรบถูกผ่ากลางด้านหน้าตั้งแต่คอเสื้อจนเลยเอวไปเล็กน้อย ทำให้สวมได้ง่าย หลังจากตั้งซิปขึ้นจนถึงต้นคอ ที่คอเสื้อฝั่งซ้ายก็มีแผ่นโลหะไว้ปิดทับหัวซิป ซึ่งปลายแผ่นจะล็อกเข้ากับคอเสื้อได้พอดีพอดี

ถึงจะมีบางส่วนคับไปบ้างแต่ก็ยังขยับได้คล่องแคล่ว ส่วนวัสดุที่ใช้ทำชุดก็มีทั้งความยืดหยุ่นและทนทาน

กรีก! เพียงนำหัวปลั๊กเวฟลิงก์เสียบใส่รูของชุดรบบริเวณชายแขนเสื้อด้านขวาก็เกิดหน้าจอขึ้นที่เวฟลิงก์ ขณะเดียวกันชุดรบก็เปล่งแสงสว่าง

ชุดรบ	รุ่น	พลังป้องกัน	รัศมีแสง (เมตร)
แดชลูท	หน่วยพิฆาตเซลูท	0/12,000	2
ท่อแดช			
จำนวนท่อ	ระยะไกล (เมตรต่อท่อ)	เสียพลังโลดต่อครั้ง	เสียเวลาพัก (วินาที)
12	5 - 20	500 - 2,000	10

‘ดูตพลังโลดไปเป็นพลังป้องกันนี่หรื อันนี้พอเข้าใจ แต่ไอ้ช่องท่อแดชนี่มันคืออะไรล่ะ’

ถึงจะดีใจที่ได้เสื้อใหม่ แต่ก็ต้องงุนงงกับวิธีใช้งาน

“จะลุยเดี่ยวหรือว่าสู้รวมกลุ่มกับพวกเราดีล่ะเออติน” จู่ๆ พรีตก็หันมาถามเขา เมธัสเห็นว่าในห้องแต่งตัวไม่มีใครจึงถามกลับ “เสื้อตัวนี้ใช้อย่างไร ผมไม่เคยใช้มาก่อนเลย”

“อ้อ” นักรบผมแดงผงกศีรษะ “คุณฝึกฝนร่างกายมาดีขนาดนี้ แถมยังไม่ใช้สายดีเฟนเดอร์...”

“เอ่อ ดีเฟนเดอร์คืออะไร” เขาจึงถามก่อนจะจะไปมากกว่านี้

พรีตกะพริบตาปริบๆ แต่ก็ยังยอมเสียเวลาอธิบาย “นักรบแบ่งออกเป็นสี่กลุ่ม...”

กลุ่มแรกเรียกว่า แอตแทคเกอร์ (Attacker) จะเป็นผู้เข้ารบระยะประชิด ใช้ดาบแสงฟาดฟันแบล็กโกลด์ มักใช้ชุดแดชลูท เพื่อให้รุกและถอยได้ไว

กลุ่มที่สองเรียกว่า ดีเฟนเดอร์ (Defender) จะเป็นผู้ใช้โล่คอยตั้งรับการปะทะโดยตรงจากพวกแบล็กโกสต์ มักใช้ชุดเพาเวอร์สูทที่เพิ่มศักยภาพร่างกาย เพื่อสร้างเวลาพักฟื้นให้เหล่าแอตแทคเกอร์ที่ถอยกลับมา

กลุ่มที่สามเรียกว่า ชูตเตอร์ (Shooter) จะเป็นผู้ใช้ปืนแสงจากระยะไกลเพื่อสนับสนุนการสู้รบ ส่วนใหญ่จะใช้ชุดแคชชูท ส่วนพวกใช้ชุดเพาเวอร์สูทมักจะคอยขว้างระเบิดหรือใช้ธนูยิงหินไลต์นัส

กลุ่มสุดท้ายคือ ดาร์กมาสเตอร์ (Dark Master) จะเป็นนักรบที่ใช้อาวุธได้ทุกประเภท ได้รับอนุญาตให้ออกไปค้นหาของตามเมืองร้างเพียงลำพัง และเข้าสนามรบเมื่อถึงเวลาจำเป็นเท่านั้น เช่น หากแนวรบด้านใดเจอแบล็กโกสต์บุกจนต้านไม่ไหว ดาร์กมาสเตอร์จะเข้าไปในหมอกดำของแนวรบด้านนั้นเพื่อกำจัดพวกแบล็กโกสต์ไม่ให้พวกมันยกกำลังมาสมทบจนแนวรบพัง แล้วคอยถอนตัวเมื่อแนวรบควบคุมสถานการณ์ได้แล้ว ส่วนใหญ่จะใช้ชุดแคชชูท

ฟรีตมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้ม “จากความสามารถของไอเดิน ผมว่าคุณน่าจะเป็นดาร์กมาสเตอร์ได้อย่างสบาย เมืองทุกเมืองล้วนต้องการคนแบบคุณ”

“อืม” เมธัสมั่นใจว่านี่คือการชักชวนเข้ากองทัพเชลลูท แต่ถ้าปฏิเสธอีกฝ่ายต่อนี้เขาก็อาจจะไม่ได้รับความช่วยเหลือ “แล้วทางเชลลูทมีดาร์กมาสเตอร์กี่คน”

“เมืองเราไม่มีคนเก่งแบบนั้นนานแล้ว ตอนนี้ทุกเมืองมีอย่างมากแค่สามถึงห้าคน เมืองที่มีมากกว่าห้าคงไม่พ้นพวกมหานครใหญ่ๆ” นักรบผมแดงมีสีหน้าจุกจิก “อ้อ! กลับมาเข้าเรื่องดีกว่า ที่ผมแนะนำชุดแคชชูท เพราะคุณไม่ใช่สายดีเฟนเดอร์ แต่เป็นสายแอตแทคเกอร์ ส่วนความสามารถของมันนั้น...”

เมื่อกระพริบไลต์ตัวนี้ นอกจากจะช่วยปกป้องร่างกายแล้ว ยังมีความสามารถช่วยให้กระโดดได้ไกลขึ้นด้วยการระเบิดพลังจากท่อแคช ที่ติดอยู่ตรงแผ่นหลังและรองเท้าซึ่งสามารถใช้ควบคู่กับอายุแมป

ข้อดีคือทำให้สามารถหลบหลีกและพุ่งเข้าไปโจมตีศัตรูไวขึ้น แต่ข้อเสียคือดูดพลังไลต์อย่างต่ำ 500 - 2,000 ไลต์ จะเสียน้อยหรือมากนั้นคิดตามระยะทางที่พุ่งไป ซึ่งมีตั้งแต่ห้าถึงยี่สิบเมตร

ท่อแคชที่ใช้แล้วจะต้องพักสิบวินาทีถึงจะใช้ได้อีกครั้ง ทุกท่อล้วนมีอายุการใช้งานจึงต้องใช้อย่างระมัดระวัง สำหรับชุดแคชชูทรุ่นหน่วยพิฆาตเชลลูท ทุกท่อจะใช้ได้

เพียงสัปดาห์ครึ่ง ส่วนระยะทางนั้นต้องคิดอัตราผกผันจากน้ำหนักของร่างกายและอาวุธที่ถือด้วย

“หากเป็นคุณที่ใช้ดาบถล่มปลูทซึ่งมีน้ำหนักเกือบหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลกรัม” ฟร็ิตมีสีหน้าครุ่นคิด “อืม...ความไกลที่คุณจะพุ่งตัวไปได้น่าจะลดลงพอควร คุณสามารถไปซ้อมใช้แดชสูทที่อาคารฝึกของหน่วยรบฝึกหัดได้ครับ”

บุรุษผมแดงยื่นอายุแมปที่ใช้สวมตรงหูขวามาให้ เมธัสรับมาสวมด้วยความยินดีกรึก! ทันทีที่ดึงปลั๊กจากเวฟลิงก์มาเชื่อมต่อเรียบร้อยแล้ว กระจกใสเบื้องหน้าก็ปรากฏตารางขึ้น

มุมซ้ายล่างเป็นตารางข้อมูลของชุดแดชสูท ส่วนตรงกลางเป็นภาพร่างชุดแดชสูทสีขาวซึ่งทุกท่อนแดชมีตัวเลข 400 กำกับอยู่ เหมือนจะบอกว่ามันจะหมดอายุการใช้งานเมื่อใด

มุมซ้ายบนบอกพลังโลตที่มียังปัจจุบัน ส่วนมุมขวามือเป็นแผนที่ภายในเมืองมีอักษรกำกับใต้ภาพว่า *เหมืองเชลูทเหนือ*

‘มีแผนที่เมืองด้วยนี่’

เวบ!! เพียงแค่คิดแผนที่เหมืองเชลูทเหนือก็สลับที่กับภาพร่างชุดแดชสูท แล้วขยายขึ้นบอกว่าตอนนี้ตนอยู่ในอาคารคลังยุทธภัณฑ์ของหน่วยที่เจ็ด

‘ถ้าอยากเห็นจุดยุทธศาสตร์ของที่นี่มันจะโผล่ขึ้นมาให้ดูไหมนะ’

เวบ! แผนที่พลันย่อลง แล้วเปลี่ยนเป็นแผนที่รอบเมืองซึ่งมีการกำหนดเขตป้องกันเอาไว้อย่างละเอียดแทน โดยปัจจุบันได้แบ่งเขตตั้งรับนอกกำแพงเอาไว้สี่ชั้น แต่เฉพาะสองชั้นใกล้กำแพงเมืองถึงจะมีปืนใหญ่

พอสงสัยว่ามีกระบอกปืนใหญ่เท่าไร แผนที่รอบเมืองก็มีขีดสีฟ้าปรากฏขึ้น ซึ่งเขานับได้ด้านละสี่สิบกระบอก ส่วนบนกำแพงเมืองมีมากถึงด้านละแปดสิบกระบอก

“อายุแมปเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้เราดูรายละเอียดของอาวุธที่ติดอยู่กับเวฟลิงก์ คำพลังโลตปัจจุบัน ช่วยปรับระยะพุ่งของท่อนแดชให้ตามที่เราต้องการ และยังแสดงแผนที่โดยรวม” ฟร็ิตแจกแจงอย่างว่องไว “แต่แผนที่ในอายุแมปตัวนี้มีเพียงแผนที่เหมืองเชลูทเหนือเท่านั้น ไว้หลังจากเสร็จศึกนี้ผมจะลองขอเจ้าเมืองเพื่อเพิ่มแผนที่ให้ นะครับ”

แผนที่ย่อเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะภายในโลกอันมืดมิด หากรู้ว่าตนอยู่บริเวณ

โต ย่อมทำให้รู้สึกมั่นใจในการเดินทางมากขึ้น

พริตมองกองกระเป๋าย่อมก่อนจะสายหน้า “เวลาต่อสู้อยู่ชุดแดชสูท หากถือกระเป๋าย่อมแบบนี้จะเกะกะเปล่าๆ เดี่ยวผมให้ลูกน้องเตรียมกระเป๋าสำหรับติดกับชุดเกราะสูทโดยตรงให้ ตอนนั้นคุณโอดินหยิบเฉพาะอาวุธที่อยากใช้ไปก็พอ”

เมธัสยอมต้องหยิบดาบถล่มปรูพีติดตัวไป เพราะหากให้มานั่งคั่นอาวุธจากกระเป๋าย่อมตอนนี้จะเสียเวลาเปล่า หลังจากนั้นก็เดินตามพริตออกจากอาคารหลังนี้ตรงไปยังอาคารอีกหลังที่มีชื่อกำกับบนป้ายว่า *นักรบฝึกหัด*

พอเดินเข้ามาได้ไม่กี่ก้าว เขาก็พบเด็กอายุสิบกว่าปีกลุ่มหนึ่งซึ่งมีส่วนสูงประมาณหนึ่งร้อยสามสิบถึงหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตร ทั้งหมดล้วนสวมชุดแดชสูทแบบเขา แต่จำนวนท่อแดชตรงแผ่นหลังน้อยกว่า สองมือถือกล่องสี่เหลี่ยมสีขาวซึ่งมีลูกเต๋าสีเงินเปล่งแสงแววับ

เด็กหนุ่มที่เดินนำหน้ารีบยกมือทำความเคารพพริต “สวัสดีครับหัวหน้าพริต”

พริตพยักหน้าเล็กน้อย “กำลังจะเอาไคซ์เล็ทไปส่งนี่รึ”

“ใช่ครับ แล้วหัวหน้ามาที่อาคารนักรบฝึกหัดทำไมหะครับ”

“อ้อ ไม่มีอะไรมาก แค่จะให้แขกท่านนี้ทดสอบแดชสูทเท่านั้น พวกเจ้าที่เป็นเพียงนักรบฝึกหัดมีหน้าที่ส่งไคซ์เล็ทก็รีบไปให้ไว ไม่งั้นเดี๋ยวพวกแบล็กโกลด์ฝูงใหญ่โผล่มาเมื่อไหร่ แนวหน้าจะลำบากอีก”

“ครับหัวหน้าพริต” กลุ่มนักรบเด็กขานรับ แล้วถือกล่องคนละใบวิ่งออกไปนอกอาคาร

พริตมองเงาหลังของพวกเด็กๆ แล้วค่อยพาเขาเดินเข้าไปในห้องถัดไป ซึ่งเป็นห้องกว้าง มีโต๊ะยาวจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ ทุกโต๊ะมีเด็กอีกกลุ่มกำลังทำหน้าที่คล้ายบรรจจุพลังโลติใส่ลูกเต๋ารั้บระกายให้มีแสงที่ละนิด

“ตอนนี้เหมือนเซลูทเหนือมีแร้โลตินส์น้อยลง หากชุดอีกสักสิบวันคงหมด ถึงเวลานั้นพวกเราจะถอนตัวไปยังเมืองวาโซลที่มีแร้โลตินส์เหลือพออยู่อีกหนึ่งหมื่นปี คุณจะไปด้วยกันกับเราไหม แล้วพวกเราจะจ่ายค่าตอบแทนให้อย่างงามเลยครับ” พริตมองเขาด้วยสีหน้าวิงวอน

“ผมไม่คิดจะไปที่ไหนเป็นพิเศษ” เขาไม่คิดจะทิ้งให้พวกเด็กๆ ต้องมาตายในความยากลำบากนี้ “ขอแค่มีอาหารครบสามมื้อ ที่นอนหลับส่วนตัวก็พอใจแล้ว”

ฟรียัมแก้มปริ ทว่าเวลานั้นเองเสียงระฆังพลันดังระรัว ทำเอานักรบหนุ่มเปลี่ยนสีหน้าทันควัน “บ้าแล้ว! สัญญาณแบบนี้ต้องมีตัวระดับดรากร้อนนุกมาทางนี้”

‘ตัวอะไรอีกล่ะ’

จากการศึกที่ผ่านมา ทำให้รู้ว่าพวกแมลิกโกสต์มิได้เก่งกาจเรื่องการต่อสู้ แต่พวกมันเมื่อตราพื้นฟูร่างกายสูง หากหนีตายกลับเข้าหมอกดำสำเร็จ มันจะกลับเข้ามาสู้ใหม่ในสภาพสมบูรณ์และดูร้ายกว่าเดิมได้ภายในเวลาอันสั้น ส่วนพลังกายและพลังโจมตีจัดว่าเยอะตามขนาดร่างกาย ยิ่งสูงยิ่งรุนแรงเป็นเงาตามตัว ทว่ายังดีที่พวกมันมีจุดตายคล้ายกับสิ่งมีชีวิต ขอเพียงทำลายจุดจุกจิกพอจะฆ่ามันได้

“คุณโอดิน ผมคงต้องขอไปเข้าประชุมด่วน ส่วนเรื่องการฝึกซ้อม...” ฟรียัมมองรอบด้าน “เบคก้ามาทางนี้ที”

“ค่ะ...” เด็กสาวผมสีดำยาวจดกลางหลังขานรับลอยๆ เธอมีนัยน์ตาสีแดงทอแววตึนกล้ว สูงหนึ่งร้อยสิบแปดเซนติเมตร

ถึงเธอขานรับ ทว่ากลับนั่งตัวสั่นบนเก้าอี้ สองมือยังคงจับกล่องบรรจุได้ซ์เล็ดเอาไว้ เช่นเดียวกับนักรบฝึกหัดคนอื่นๆ ที่ล้วนหน้าซีดดูหวาดกลัวกับสัญญาณระฆังนี้

“เบคก้า!!” เสียงตะโกนอันทรงอำนาจของฟรียัมทำให้เด็กสาวตื่นจากภวังค์ แล้วรีบวิ่งเข้ามาหาพวกเขา นักรบหนุ่มผมแดงจ้องหน้าเด็กสาวผมดำ “เบคก้า ช่วยบอกวิธีใช้แดซสูทให้คุณโอดินที เขาไม่เคยใช้สิ่งนี้มาก่อน”

“ค่ะ หัวหน้าฟรียัม” เบคก้าเอ่ยเสียงสั้นนิดๆ

ฟรียัมหันไปมองนักรบฝึกหัดที่เหลือ “ส่วนที่เหลือรีบไปปลุมนักรบฝึกหัดทั้งหมดให้มารวมตัวกันที่นี่ หลังจากผมประชุมเสร็จ จะส่งคนมาออกคำสั่ง”

“ครับ/ค่ะ!!!” เด็กส่วนใหญ่ขานรับแล้ววิ่งออกไปพร้อมฟรียัม

เมธัสก้มมองเด็กสาวผมดำที่อยู่เบื้องหน้า “เออ หนูชื่อเบคก้าใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ตามที่หัวหน้าสั่ง นั่นจะพาคุณไปฝึกฝนเอง”

เด็กสาวที่ดูตื่นเตนและกระสับกระส่าย เดินนำไปด้วยท่าที่พะอ่ะ สองแก้มแดงระเรื่อ เมธัสจึงมั่นใจว่าโฉมหน้าของโอดินหล่อเหลาเกินความจำเป็น

‘เฮ้อ! เมื่อก่อนเราก็เคยพยายามปรับมันนะ แต่ดันทำพลาด บางทีจุมูกหาย บางทีก็หูแหวก เลยได้แต่ปล่อยเอาไว้ตามเดิม ถ้ากลับไปคราวนี้คงต้องปรับให้มีหน้าตาธรรมดากว่านี้...’ เขาพลันเอะใจ ‘ไม่สิ! สมควรพูดว่า จะไม่ให้ใครส่งมาอีกรอบต่างหาก’

ห้องฝึกเป็นห้องทรงกระบอกสี่เหลี่ยมสูงจากพื้นเกือบลิบห้าเมตร เส้นผ่านศูนย์กลางลิบห้าเมตร ก่อนที่จะถึงผนังและเพดานสองเมตรมีตาข่ายสี่เหลี่ยมวางไว้เพื่อป้องกันไม่ให้เหล่าผู้ฝึกชุดแดงสูทเจ็บหนัก

แม้ในตอนต้นจะห่วงเรื่องการฝึก ทว่าเบคก้าสมกับเป็นคนที่มีพรืดเลือก ถึงจะมีพลังไม่ถึง 20,000 ไลต์ แต่ความเชี่ยวชาญในด้านการใช้ชุดแดงสูทเรียกว่าสมบูรณ์แบบ

‘เวลาพุ่งหน้าใช้ท่อแดงจากด้านหลัง หากอยากเปลี่ยนทิศทางไปทางขวาต้องใช้ท่อแดงที่ข้อเท้าซ้าย’

ฟ้าว!! เมธัสพุ่งตัวไปด้านหน้าสูงจากพื้นเกือบห้าเมตร ทว่าทันทีที่ท่อแดงตรงข้อเท้าซ้ายซึ่งบิดเล็กน้อยเกิดแสงขึ้น ร่างก็เฉียงไปทางขวาทันที

ถึงจะดูง่าย ทว่าทุกครั้งที่ใช้ท่อแดงจากเท้าต้องเกร็งกล้ามเนื้อไว้ มิเช่นนั้นขาข้างที่ใช้ท่อแดงอาจจะสะบัดขึ้นมาเตะใส่หน้าตนเองได้

พอคิดว่าจะปรับความแรงของท่อแดงที่ข้อเท้าขวา ตัวเลขระยะทางของท่อแดงบนอายุแมปก็เปลี่ยนจากที่พุ่งไกลครั้งละลิบเมตรเป็นลิบห้าเมตร จากนั้นพอแยกขาเท้าขวาไปเบื้องหน้า แล้วคิดว่าจะใช้ท่อแดงที่สั้นเท่า...

แวบ! เกิดแสงสว่างวาบขึ้นที่สั้นเท้าขวาพาร่างถอยหลังทันควัน

ตุ้บ! หลังจากสองเท้าแตะพื้นเขาก็หันไปยังทางเข้าห้องซึ่งมีเด็กสาวผมดำยื่นชมมาเกือบห้านาที

“แบบนี้ใช้ได้หรือยังเบคก้า” แม้จะรู้สึกว้าวซ่าของ แต่การถามผู้เชี่ยวชาญย่อมดีกว่า

เบคก้ากลับปากอ้าตาค้าง เขาเลยต้องตะโกนถามอีกครั้ง เด็กสาวที่คล้ายเพิ่งจะรู้สึกตัวถึงค่อยผงกศีรษะฉิว

“โอเคิน!!” พรืดที่เดินมาถึงปากทางเข้าห้องซ่อมแอมป์ด้วยน้ำเสียงร้อนร่น สีหน้าเคร่งเครียดบ่งบอกถึงสถานการณ์ปัจจุบัน “คุณฝึกเสร็จหรือยัง”

“ผมฝึกเสร็จแล้ว จะให้ออกไปต่อสู้เลยไหม”

“ไม่! พวกเราจะเตรียมอพยพด่วนไปยังเหมืองวาโซลได้”

การเปลี่ยนแปลงกำหนดการอย่างกะทันหัน ช่วยบ่งบอกถึงพลังของศัตรูได้เป็นอย่างดี แต่เมธัสก็ไม่อาจถามไถ่อะไรได้มากนัก แธมเขายังเป็นห่วงกลุ่มลิลลี่มากกว่า

ด้วย

‘ใช่ ซื่อเองก็ออกคำสั่งพวกมิกะว่าให้เตรียมตัวหนีแต่แรก พวกเธอคงไม่มีปัญหาหรอกมั้ง’

ฟริตเดินเข้ามาส่งกระเป๋าคาดเอวสีใบ และกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมอีกสองใบให้เขา ดูเหมือนจะทำมาเพื่อติดเข้ากับแดชลูทช่วงต้นขาด้านหลัง

‘ในนั้นมีของทั้งหมดของคุณและของที่ทางเรากดกลางกันเอาไว้ แต่ผมก็ยังหวังว่าคุณจะร่วมต่อสู้กับพวกเราอีกสักกรอบ เพื่อให้คนไร้พลังโลดได้พอพออกไปอย่างปลอดภัย’

เมธัสยกมือขวาเคาะอายุแมป “ผมจะช่วยถึงนาทีสุดท้าย แต่ขอแผนที่เพิ่มได้ไหม”

ฟริตพยักหน้าแล้วนำทางออกไป ขณะเดียวกันก็ออกคำสั่งกับกลุ่มนักรบเด็กและคนอื่นๆ อย่างฉับไว

บัดนี้ทั่วทั้งเมืองเกิดความวุ่นวายถึงขีดสุด ผู้คนต่างรีบขึ้นรถบัสหุ้มเกราะแสง โดยมีรถบรรทุกหลายสิบคันที่มีนักรบนั่งอยู่บนหลังคา ทั้งหมดถืออาวุธหนักพร้อมจะต่อสู้ และยังมีรถหุ้มเกราะที่มีกระบอกปืนแสงติดอยู่บนหลังคาวิ่งนำหน้าอีกสี่คัน

พวกليلล์รับหน้าที่เป็นกองระวังหน้าให้เจ้าเมืองเซลูท

เมธัสยืนอยู่บนเชิงกำแพง มองดูนักรบที่เหลือไม่ถึงหนึ่งพันคน โดยมากกว่าสามส่วนได้ออกเดินทางไปเป็นกองทะลวงช่วยพาชาวเมืองหนี อีกสามส่วนคอยระวังหลังและประจำอยู่บนรถโดยสาร ส่วนคนที่เหลือจะสู้ตายที่เหมืองเซลูทเหนือ เพื่อตริ่งพวกแบล็กโกสต์ให้หนานที่สุด แล้วค่อยใช้รถที่เหลือเพียงสิบกว่าคันขับหนีไปยังเมืองวาโซล โดยมีเป้าหมายอยู่ที่เหมืองวาโซลใต้ที่อยู่ห่างไปประมาณหนึ่งพันกิโลเมตร

เขาหันกลับไปมองเส้นเชือกแสงที่มุงขึ้นไปทางทิศเหนือ ‘หวังว่าลิลล์จะปลอดภัยนะ’

ตึกๆ ฟริตเดินมาทางซ้ายยื่นขวดน้ำให้พร้อมแจกแจงจำนวนของศัตรู

ก่อนหน้านั้นเกือบหนึ่งชั่วโมง หน่วยสอดแนมของเซลูทพบแบล็กโกสต์ระดับตราก่อนอยู่ห่างจากเมืองไปราวสิบกิโลเมตร ซึ่งตามปกติแล้วเวลาแบล็กโกสต์ระดับนี้เดินทาง มักจะมีลูกน้องระดับบิกเดมอนประมาณหกตัว เดมอนอย่างต่ำี่สิบตัว และ

บิกบีสต์อีกไม่น้อยกว่าแปดสิบตัว

เบล็กโกสต์ระดับนี้จะไม่กลัวแสงจากกำแพงเมือง พวกที่โดนแสงแล้วจะไม่ค่อยบุกเข้ามานั้นเป็นพวกตั้งแต่ระดับบีสต์ลงไป

เมธัสได้ยื่นจำนวนศัตรูแล้วต้องฟังกวีระรับรู้ถึงอันตราย “พวกคุณกลัวว่าจะสู้ตัวก่อนไม่ไหวสินะ”

“ไม่” ฟริตส่ายหน้า “อันที่จริง ถ้าหากคิดแลกชีวิต พวกเรายังมีสิทธิ์ชนะโดยเสียกำลังคนประมาณสองพันเท่านั้น แต่ที่ทางเรากลัวคือพวกลูกน้องที่เข้ามาในแสงไม่ได้ต่างหาก เช่นพวก...”

เบล็กโกสต์ระดับบีสต์จะมีประมาณสามร้อยยี่สิบตัว โซลเยอร์อย่างน้อยเก้าร้อยหกสิบตัว เบลฟราวๆ สามพันสองร้อยตัว เบบีไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นตัว และดัสต์บอลมากกว่าห้าหมื่นตัว

ชายหนุ่มอึ้งกับจำนวนของศัตรู เพราะถ้าเยอะแบบนี้ต่อให้เป็นเขาที่ถืออาวุธครบมือก็ใช้เซฟดาตงนรกนั้นไหว

“ถึงพวกเราจะกำจัดตัวก่อนกับพวกที่เข้ามาในรัศมีแสงกำแพงเมืองได้ แต่ก็อย่างที่ผมบอกไป เหมืองเซลูทเหนือเหลือแร่โลด์มันส์ไม่มาก” ฟริตเอ่ยเสียงเครียด “หากทุ่มกำลังในการศึกนี้จนหมด เราจะมีคนและเสบียงไม่พอผ่างล้อมของพวกที่อยู่รอบนอก นั่นเท่ากับว่าพวกเราจะตายกันทั้งเมือง”

เมื่อฟังถึงจุดนี้เขาก็เข้าใจทันทีว่า ฟริตไม่ยอมให้มีผู้เสียสละมากเกินไปนั่นเอง

“แต่ตอนนี้ไม่สมควรประมาท เพราะพวกมันอาจจะให้พวกบีสต์อ้อมไปโจมตีรถอพยพ ฉะนั้นนักรบจะแบ่งออกเป็นสามส่วน กลุ่มของเราจะปักหลักที่นี่” นักรบผมแดงมองไปรอบๆ ด้วยสายตาเศร้าสร้อยวูบหนึ่ง “ส่วนอีกสองกลุ่มจะกระจายกำลังไปหลอกล่อศัตรูทั้งทางทิศตะวันออกและตะวันตก เพื่อไม่ให้พวกมันไล่ตามขบวนอพยพและโอบล้อมพวกเราสำเร็จ”

“อืม พวกที่ออกไปล่อศัตรูในหมอกดำคงเตรียมใจสละชีวิตแล้วสินะ”

ฟริตแผ่บรรยากาศหดหู่ออกมาเช่นเดียวกับเหล่านักรบตามกำแพงที่ยืนติดปืนใหญ่ แต่เขามั่นใจว่าคนทั้งหมดที่อยู่ตรงนี้ล้วนตัดสินใจสู้จนตัวตาย

เมธัสคิดจะเปลี่ยนบรรยากาศ จึงหันไปด้านหลังมองพระอาทิตย์เทียม “แล้วเจ้าสิ่งนั้นล่ะ ทำไมไม่สร้างเพิ่มอีกเยอะๆ แล้วเอาไปวางให้ทั่ว”

“นั่นเรียกว่า ชันโซห์น มันเป็นของที่บรรพบุรุษของพวกเราสร้างขึ้นมานานแล้ว เพื่อใช้ยับยั้งหมอกดำของพวกแบล็กโกลด์” นักรบผมแดงยกมือซ้ายชี้ไปด้านหน้า “คุณสังเกตเห็นว่าพื้นดินในไร์คมีแสงของชันโซห์นแตกต่างจากภายนอก”

ชายหนุ่มมองพื้นดินในเขตไร์คมีแสง พบว่าบนพื้นยังมีต้นหญ้าเขียวข่มหลงเหลืออยู่บ้าง และดินก็ยังดูชุ่มชื้นไม่แห้งแตกแบบในหมอกดำ

“ในเขตแสงของชันโซห์น พวกแบล็กโกลด์ตัวใหญ่และตัวเล็กจะไม่สามารถดำดินผ่านมาได้” ฟริตยิ้มแห้ง “ถึงอยากจะให้มีชันโซห์นมากกว่านี้ แต่พวกเราในตอนนั้นก็ไม่มีวิธีสร้างมันแล้ว”

‘อ้อ วิทยาการที่สาบสูญนี่เอง’

“ตั้งนั้นเวลาที่พวกเราอพยพก็จะบรรจุกมันไปกับเราด้วย จากที่ผมรู้มา ทั่วทั้งแผ่นดินโลด์ มีชันโซห์นเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยลูก” ฟริตหันไปมองด้านหลัง “แต่ลูกจะต้องใช้แร่โลด์นั้นสปรมาณวันละหนึ่งร้อยกรัม แต่ถ้าเป็นชันโซห์นที่มีพลังงานแสงมากกว่านี้ ก็จะใช้แร่โลด์นั้นสเพิ่มขึ้นตามไปด้วย”

ในขณะที่สนทนากัน มีเงาดำมูมหนึ่งเกิดหนาแน่นขึ้นผิดปกติ แถมเสียงร้องของเหล่าแบล็กโกลด์ยังเริ่มดุเดือดและฮึกเหิมขึ้น

“พวกมันมาแล้ว โอดินจะใช้อาวุธอะไรก็หยิบไปได้เลย”

ฟริตหันหลังซึ่มมือขวาไปยังหีบเหล็กหลายสิบใบที่ตั้งเรียงรายชิดขอบกำแพงด้านในตัวเมือง ในหีบมีอาวุธหลากหลายประเภท ตอนนี้มีมีนักรบจำนวนมากเดินเข้ามาหยิบไปคลังหรือถือเพื่อเตรียมตัวต่อสู้

“โอดินรู้จักไคซ์เล็ทใหม่” นักรบผมแดงหยิบปืนกลหนักกระบอกหนึ่งขึ้นมา

“ไม่” เขาตอบไปตามตรง เพื่อจะได้รู้ข้อมูลให้มากที่สุด ทว่าผู้คนรอบข้างกลับมีสายตาแปลกใจ

“ผมก็เคยได้ยินมาว่า มีชาวพเนจรบางคนนิยมใช้อาวุธประเภทดาบ เพราะไม่ก่อให้เกิดเสียงและยังมีอัตราการพังของอาวุธช้ากว่าอาวุธประเภทปืน แต่ก็ใช้ว่าเป็นจะไม่มีข้อได้เปรียบ เพราะมันช่วยสร้างระยะในการต่อสู้ได้ดี แถมยังสามารถใช้กับไคซ์เล็ทซึ่งอัดพลังโลด์เอาไว้ ทำให้เวลาต่อสู้ไม่ต้องกลัวว่า พลังโลด์ในร่างกายจะฟื้นตัวไม่ทัน”

‘อ้อ ที่แท้ไคซ์เล็ทก็คือเบตเตอร์นี่เอง’

“พวกนี่คือไคซ์เล็ทแบบบรรจุพลังโลด์ได้สูงสุด 2,000 โลด์”

พริตตีใช้มือซ้ายหยิบลูกเต๋าเงินที่เปล่งแสงแวววับขึ้นมาใส่เข้าไปในแมกกาซีน ที่สามารถอัดได้สี่เล็ทได้มากถึงสามสิบลูก แล้วค่อยเสียบแมกกาซีนใส่ปืน จากนั้นก็พลิกปืนให้เห็นปุ่มวงกลมที่อยู่เหนือไกปืนทั้งสองด้าน

“เวลาใช้ได้สี่เล็ทให้กดปุ่มนี้ หรือไม่ก็ใช้ผ่านอายุแม่ป แล้วพลังโลดที่บรรจุอยู่ในได้สี่เล็ทก็จะถูกดูดไปเติมเป็นกระสุนทันที”

เมธัสหยิบปืนกลหนักขึ้นมาดู ก็เห็นปุ่มวงกลมอยู่เหนือไกปืน ซึ่งเขามั่นใจว่าเจ้าปืนสั้นที่เจอมาไม่มีปุ่มแบบนี้แน่ แถมเขายังทิ้งมันไว้บนรถบัส เพราะไม่รู้ว่าพวกตัวระดับบิกบีส์โตนไปจะรู้สึกคันบ้างไหม

“อ๊ะ จำได้ว่าโลดจะสู่มของให้ผู้เล่นที่เข้ามาใหม่ อย่าบอกนะว่าเจ้าปืนกระบอกนั้นเป็นของที่สู่มได้ เลยกช่วยชะชานาดนั้น”

“คุณอาจจะเป็นพวกที่มีพันธุกรรมพิเศษ เลยทำให้พลังโลดฟื้นตัวไว”

กริก! พริตตีดึงปลั๊กจากเวฟลิงก์เสียบใส่ปืนกล แล้วยกแขนซ้ายให้เห็นสแกนเพลตที่บอกว่ามีพลัง 75,000 โลด ซึ่งจู่ๆ ก็ลดลงไปหยุดอยู่ที่ 65,000 โลด และแม้จะผ่านไปเกือบสิบวินาทีพลังโลดก็ยังไม่ฟื้นฟู

“คนปกติทั่วไป จะต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งถึงสามนาทีจึงจะฟื้นพลังโลดได้ 1% มีน้อยคนนักที่จะฟื้นได้ภายในสิบถึงสามสิบวินาที ฉะนั้นคนทั่วไปจึงมักจะอัดพลังโลดเอาไว้ในได้สี่เล็ท”

นี่คงเป็นอีกหนึ่งสาเหตุว่าทำไมเมธัสสามารถต้านทานหมอกดำและพิษจากแบล็ก-โกสต์ได้

“สมัยนี้อุปกรณ์หลายชนิด รวมถึงดาบและโล่บางชนิดสามารถติดตั้งแมกกาซีนใส่ได้สี่เล็ท เพื่อให้สู้ได้สะดวกและต่อเนื่องขึ้น แคมดาบบางเล่มก็มีการติดท่อแคช เพื่อเพิ่มความเร็วในการกวัดแกว่ง อย่างดาบถล่มปรุพีที่คุณใช้สามารถนำไปเพิ่มศักยภาพพวกนั้นได้อีกครับ”

ตึ๊ง! เสียงฝีเท้าที่ทำเอาแผ่นดินสั่นสะเทือนพลันดังขึ้นจากหมอกดำ

แบล็กโกสต์รูปร่างมนุษย์สี่แขนสูงประมาณยี่สิบเมตร ทั้งมือขวาและมือซ้ายบนถือแท่งโลหะสีดำขนาดใหญ่ข้างละแท่ง ส่วนมือซ้ายล่างถือโล่สีดำ ที่บนแอมมีทางสีดำยาวลากพื้น มันเดินผ่านม่านหมอกดำเข้ามา แม้จะอยู่ในเขตแสงจากซันไชน์ ทว่าทิวร่างยังคงปล่อยละอองดำออกมาได้เกือบหนึ่งเมตร

เซต!! กระสุนแสงจากปืนใหญ่ทั้งพื้นดินและกำแพงพุ่งใส่มัน ทว่ากลับถูกแห่งโลหะและโล่ปกป้อง ถึงจะมีกระสุนบางนัดผ่านไปได้แต่ก็ต้องสลายเมื่อโดนละอองดำที่แผ่ออกจากร่างของมัน

“ดราโก้บุกแล้ว!!” ฟรีตเอ่ยด้วยเสียงร้อนใจ “รีบระดมยิงมันที่จุดเดียวเพื่อสลายละอองดำ จะได้ทำร้ายมัน...ฮะ!!”

ผู้คนทั้งหมดต่างร้องอุทาน เพราะแห่งโลหะในมือซ้ายบนถูกปามาโดยนำจะมีเป้าหมายเป็นชั้นไซน์ หากมันพียงยอมไม่ต้องพุดถึงแผนการถ่วงเวลาอีกต่อไป

หมับ! เขาใช้มือขวาจับด้ามดาบกลมปลิวไฟแน่น แล้วกระโดดขึ้นสู่เบื้องบนพร้อมใช้ท่อแดงจากสันเท้าพาร่างบินแหวกอากาศพลงสะบัดดาบใส่แห่งโลหะสีดำอย่างว่องไว

แก๊ง!! แรงปะทะทำเอาผงะถอยหลัง ทว่าทอขวาวสีดำก็กระเด็นตกลงไปบนพื้นหน้ากำแพงเมืองเช่นกัน

ฟู!! เขาใช้ท่อแดงที่แผ่นหลังดันร่างกลับลงสู่จุดที่เคยยืน

ทั้งมนุษย์และเหล่าแมลิกโกสต์ต่างก็ชะงักค้างกันไปครู่หนึ่ง พอเขาหันไปมองก็เห็นพวกพ้องที่มีสีหน้าตกใจเปลี่ยนเป็นฮึกเหิม

“สู้ตายนักรบเซลูท!!!” เหล่านักรบต่างตะโกนก้องแล้วกราดยิงปืนพลังโลตีใส่ฝูงแมลิกโกสต์

เมธัสมองไปยังดราโก้ มันและเขาต่างก็ถูกร้องพร้อมกับวิ่งเข้าหากัน